

DEN danske
STJERNE

September 1982
131. Årgang
Nummer 9

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell, *Assisterende chefredaktør* - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* Norman Price, *produktion*.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

INDHOLD

Gud vil tilgive, <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	1
Når din hustru har en kaldelse i kirken, <i>Gerald R. Schiefer</i>	10
Del evangeliet med venner efter gruppemetoden, <i>Robert L. Hamblin</i>	14
Hun kom og reddede mig, <i>Janet Peterson</i>	22
Lauras rådgiver, <i>Sarah E. Hinze</i>	24
Løsningen var kærlighed, <i>Jane Raley Robinson</i>	28
Fra kritiker til omvendt, <i>Joseph W. Darling</i>	30
Vær sød at tilgive mig hvis jeg tager fejl, <i>Theda Woodard Farnsworth</i>	31
Uventet høst, <i>Gladys C. Farmer</i>	34
Fastelovens grundlæggende krav	38
Retningslinier for velfærdstjenesten samt fastelovens grundlæggende krav i Europa for 1982-83	39

BØRNESTJERNEN

Naheed og den kostbare hemmelighed, <i>Dawn Asay</i>	1
Joseph Fielding Smith 1876-1972, <i>Howard Boughner</i>	4
Fra ven til ven: „Hold dig nær Frelseren“, <i>Joleen Meredith</i>	6

Forsiden: Den opstandne Kristus i Galilæe af Gary Smith.

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

©1982 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

GUD VIL TILGIVE

Præsident Spencer W. Kimball

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.“ (L&P 58:42-43).

Forløsningen fra synd ville være umulig, hvis det ikke var for den fuldstændige omvendelse af den enkelte og for Herren, Jesu Kristi barmhjertighed, udtrykt gennem hans sonoffer. Kun ved hjælp af disse midler kan mennesket overleve, blive helbredt, tvættet og rensset, og stadig være værdig til evighedens herligheder. Om Frelserens store rolle i dette, mindede Helaman sine sønner med kong Benjamins ord:

„Der findes ikke nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved menneskene kan blive salige uden ved Jesu

Kristi forsonende blod, han, som skal komme; ja, husk på, at han kommer for at forløse verden.“ (Hel. 5:9).

Og med de ord som Amulek talte til Zeezrom fremhævede Helaman menneskets del af arbejdet for at opnå tilgivelse – omvendelse fra sine synder.

„Han sagde til ham, at Herren visselig skulle komme og forløse sit folk, men at han ikke skulle komme og forløse dem *i deres synder*, men forløse dem *fra deres synder*.

Og ham er givet magt af Faderen til at forløse dem fra deres synder gennem omvendelse.“ (Hel. 5:11, fremhævelse tilføjet).

Sådanne skriftsteder ånder håb ind i sjælen på den overbeviste synder. Håb er sandelig den store tilskynder til

GUD VIL TILGIVE

omvendelse, for uden håb ville ingen gøre sig de vanskelige anstrengelser, der kræves – især når synden er alvorlig.

En oplevelse, jeg havde for nogle år siden, understreger dette. En ung kvinde kom til mig i en by langt fra mit hjem, og under et vist pres fra sin mand. Hun indrømmede overfor mig at hun havde begået hor. Hun var en smule hård og ubøjelig, og sagde til sidst: „Jeg ved, hvad jeg har gjort. Jeg har læst skrifterne, og jeg kender

konsekvenserne. Jeg ved, at jeg er fordømt og aldrig kan tilgives, så hvorfor skulle jeg nu prøve på at omvende mig?”

Mit svar til hende var: „Min kære søster, du kender ikke skrifterne. Du kender ikke Guds kraft eller hans godhed. Du *kan* blive tilgivet for denne afskyelige synd, men det kræver meget alvorlig omvendelse at opnå det.”

Og så citerede jeg for hende Herrens råb:

GUD VIL TILGIVE

„Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under sit hjerte? Ja, selv om de kunne glemme, jeg glemmer ej dig.“ (Es. 49:15).

Jeg mindede hende om Herrens ord i vor egen tid, der siger, at hvem som helst, der angrer og adlyder Guds befalinger, vil blive tilgivet. (Se L&P 1:32). Min gæst så rådvild ud, samtidig med at hun syntes at ønske at tro det. Jeg fortsatte: „I sidste instans gives der tilgivelse for alle synder, undtagen for den utilgivelige, til den overtræder, som omvender sig dybt nok, længe nok og oprigtigt nok.“

Hun protesterede igen, skønt hun var begyndt at give efter. Hun ønskede så gerne at tro det. Hun sagde, at hun havde vidst hele sit liv, at hor var utilgiveligt. Og jeg vendte mig igen til skriften og læste for hende de ofte givne Jesu ord:

„Derfor siger jeg jer: Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene, men bespottelse imod Ånden skal ikke tilgives.“

Den, der taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det blive tilgivet; men den, der taler imod Helligånden, ham vil det ikke blive tilgivet, hverken i denne verden eller i den tilkommende.“ (Matt. 12:31-32).

Hun havde glemt dette skriftsted. Hendes øjne lyste op. Hun reagerede glad overfor det og spurgte: „Er det virkelig sandt? Kan jeg virkelig blive tilgivet?“

I forståelse af at håb er den første betingelse, fortsatte jeg med at læse mange skriftsteder for hende for at opbygge det håb, der var ved at vågne hos hende.

Hvor er det en stor glæde at vide, at Gud vil tilgive syndere! Jesus erklærede i bjergprædikenen: „... Jeres himmelske Fader vil også tilgive jer.“ (Matt. 6:14). Det er naturligvis på visse betingelser.

I vor tids åbenbaring har Herrens sagt til sin profet: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt,

---

„Der findes ikke nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved menneskene kan blive salige uden ved Jesu Kristi forsonende blod.“

(Hel. 5:9)

---

og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.“ (L&P 58:42). Vor Herre udtrykte det samme gennem profeten Jeremias: „Thi jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mer deres synd i hu.“ (Jer. 31:34). Hvor nådig er ikke Herren!

Ved den lejlighed, som jeg her omtaler, rettede kvinden, som på bunden var god, sig op og så mig i øjnene, og i hendes stemme var der en ny kraft og beslutsomhed, da hun sagde: „Mange, mange tak! Jeg tror dig. Jeg vil virkelig omvende mig og tvætte mine urene klæder i Lammets blod og opnå tilgivelse.“

For ikke så længe siden besøgte hun mig påny i mit kontor. Hun var et nyt menneske – øjnene strålede, hun var

GUD VIL TILGIVE

glad og forhåbningsfuld, da hun overfor mig erklærede, at siden den minderværdige dag, da håb havde syntes en fjern stjerne, som hun havde klynget sig til, var hun aldrig siden igen forfaldet til hor eller nogen som helst tilnærmelse dertil.

Visselig elsker Herren den, som prøver at omvende sig, selv om han ikke kan se på synd med den ringeste eftergivnehed (L&P 1:31). De, som har overtrådt, kan finde mange skriftsteder, som kan trøste dem og opmuntre dem til at søge fremad hen mod fuldstændig og fortsat omvendelse. For eksempel siger Herren, i fortsættelse af sin åbenbaring, til alle mennesker med hensyn til ovenstående:

„Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.

Men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget; thi min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene, siger Hærskarernes Herre.“ (L&P 1:32-33).

Det bør erindres, at disse befalinger fra kirkens standardværkerne er til „alle mennesker, og ingen skal kunne undfly“. Det betyder, at opfordringen til omvendelse er til alle mennesker og ikke blot til medlemmerne af kirken, og ikke kun til dem, hvis synder hører til dem, der betragtes som værende større. Og opfordringen lover tilgivelse af synd for dem, der reagerer. Hvilken farce ville det ikke være at kalde folk til omvendelse, hvis der ikke fandtes tilgivelse, og hvilket spild af Kristi liv, hvis det ikke bragte mulighed for frelse og ophøjelse!

Somme tider overmander samvittig-

heden et menneske med en sådan kraft, at når den omvendte ser tilbage og betragter overtrædelsens grimhed og modbydelighed, overvældes han næsten og tænker: „Kan Herren nogensinde tilgive mig? Kan jeg nogensinde tilgive mig selv?“ Men når man når dybden af fortvivlelse og føler sin stillings håbløshed, og når man råber til Gud om nåde i hjælpeløshed men i tro, kommer der en stille, sagte hvilsken, der trænger helt ind i sjælen: „Dine synder er dig forladt.“

Billedet af en kærlig, tilgivende Gud kommer tydeligt igennem til den, som læser og forstår skrifterne. Da han er vores Fader, ønsker han naturligvis at løfte os op, ikke at trække os ned, at hjælpe os til at leve, ikke at føre os ud til åndelig død. „Thi jeg har ikke lyst til nogens død, lyder det fra den Herre Herren. Omvend eder derfor, så skal I leve!“ (Ez. 18:32).

I sin inderlige bøn ved indvielse af Kirtland templet i 1836, udtrykte profeten Joseph Smith sin overbevisning om, at synder kan udslettes: „O Jehova! Vær barmhjertig mod dette folk, og eftersom alle mennesker synder, tilgiv du dit folks overtrædelser og udslet dem for evigt.“ (L&P 109:34). Tanken om at udslette alle synder gennem tilgivelsens proces, blev også udtrykt af Herren, da han sagde: „Din misgerning sletter jeg ud, jeg, for min egen skyld, kommer ej dine synder i hu.“ (Es. 43:25).

„Esajas' ord er storladne,“ sagde Frelseren (3 Ne. 23:1), og den profets ord løftes op til det sublime i det velkendte stykke, hvor han afgiver løfte om tilgivelse for alle, der vil omvende sig:

GUD VIL TILGIVE

„Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær!

Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at *han må forbarme sig*, til vor Gud, thi *han er rund til at forlade.*” (Es. 55:6-7, fremhævelse tilføjet).

Hvilket vidunderligt løfte om tilgivelse Herren gav gennem denne store Esajas! Nåde og tilgivelse! Hvad mere kan mennesket ønske og håbe?

„Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagan, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld.” (Es. 1:18).

Med hensyn til hor og ægteskabsbrud, findes der mange som på samme måde har været dybt bekymrede. Profeten Joseph Smith har givet os mange skriftsteder, som hævder, at der er tilgivelse. Og andre hellige skrifter attesterer, at omvendelse kan bringe tilgivelse, hvis samme omvendelse er tilstrækkelig „gennemført” og absolut. Her er nogle ord fra Joseph Smiths og andre profeters pen. For kortheds skyld angiver jeg her kun i sammendrag de vigtigste sætninger.

„Men den, der har bedrevet hor og omvender sig af hele sit hjerte og lader være dermed og ikke gør det mere, skal du tilgive.” (L&P 42:25).

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.” (L&P 58:42).

„Jeg kan gøre jer hellige, og jeres synder er jer forladt.” (L&P 60:7).

„Jeg, Herren, forlader dem deres synder, som bekender dem for mig og

beder om tilgivelse, og som ikke har syndet til døden.” (L&P 64:7).

„Når . . . de omvender sig, skal de få tilgivelse.” (L&P 64:17).

„De skal blive rene, ligesom jeg er ren.” (L&P 35:21).

„Jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mer deres synd i hu.” (Jer. 31:34).

Hvilket spild af Kristi liv,
hvis det ikke bragte
mulighed for frelse og
ophøjelse!

„Jeg sletted’ som tåge din misgerning og som en sky dine synder.” (Es. 44:22).

„Dersom han . . . omvender sig i hjertets oprigtighed, skal I tilgive ham og jeg vil også tilgive ham.” (Mosiah 26:29).

„Og deres synder og deres overtrædelser vil jeg ikke mere komme i hu.” (Hebr. 10:17).

Mindre end et år efter Jesu Kristi kirkes genoprettelse, talte Forløseren om den frygtelige synd, som utroskab og begær er og om betingelserne for at modtage tilgivelse:

„Den, som ser på en kvinde for at begære hende, skal fornægte troen og skal ikke have Ånden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud.

Du skal ikke bedrive hor. Den, der bedriver hor og ikke omvender sig, skal kastes ud.

Men den, der har bedrevet hor og

omvender sig af hele sit hjerte og lader være dermed, skal du tilgive." (L&P 42:23-25).

Jeg har allerede henvist til Frelserens udtalelse om, at al slags synd med undtagelse af bespottelse af den Helligånd kan tilgives. (Se Matt. 12:31). Det er interessant, at da Joseph Smith forberedte sin inspirerede udgave af dette stykke, tilføjede han de betydningsfulde ord „som modtager mig og omvender sig", ord, som er fremhævede i denne sætning:

„Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene, som *modtager mig og omvender sig*. Men bespottelse imod Helligånden skal ikke tilgives." (Joseph Smiths oversættelse af Matt. 12:31).

Ældste Joseph Fielding Smith har givet denne kommentar: „Ingen uomvendt, som forbliver i sine synder vil nogen sinde komme ind i det celestiale riges herlighed." (Improvement Era, Juli 1955, s. 542). Denne udtalelse er i overensstemmelse med alle dem, vi læser i skrifterne om dette emne, som kan opsummeres med Almas ord: „Thi intet menneske kan blive saligt (læs frelst, o.a.) uden at dets klæder bliver vasket hvide, ja dets klæder må renses, indtil al besmittelse er fjernet." (Alma 5:21).

Når jeg nu fremlægger dette, så lad det straks være sagt, at jeg ikke har til hensigt at bagatellisere det alvorlige i seksuelle synder eller andre overtrædelser, men simpelthen ønsker at holde håbet oppe hos overtræderen, så syndige mænd og kvinder af al magt kan stræbe efter at overvinde deres fejl, vaske sig i „Lammets blod" og

blive rensede og derved blive i stand til at vende tilbage til deres Skaber. De, der er involveret, må ikke slå sig til ro på grund af muligheden for tilgivelsen. Lad mig gentage, at det er noget alvorligt og højtideligt, når folk lader sig involvere i seksuelle synder, hvoraf der kun er én af de mange alvorlige. Paulus' udtalelse til korinterne belærer om en lignende tanke:

„Far ikke vild! hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der over den, eller tyve eller havesyge, ingen drankere, ingen æreskændere, ingen røvere skal arve Guds rige." (1 Kor. 6:9-10).

Op dette er rigtigt! Selvfølgelig kan riget ikke befolkes med mennesker, som dem Paulus fandt i de af kirkens grene hvor han arbejdede. Der kunne næppe være herlighed og ære og magt og glæde, hvis det evige rige bestod af utugtige, ægteskabsbrydere, afgudsdyrkere, seksuelt perverse, tyve, begærlige mennesker, drankere, løgnere, oprørere, ryggesløse, pengeafpressere og lignende mennesker. Men Paulus' næste tanke er trøsterig såvel som forklarende:

„Og sådan har nogle af jer været; men I lod jer aftvætte, ja, I blev hellige, ja, I blev retfærdiggjorte ved Herren, Jesu Kristi navn og ved vor Guds Ånd." (1 Kor. 6:11).

Dette er den store hemmelighed. Nogle af dem, som arver riget, har måske begået sådanne alvorlige synder, men hører ikke længere til i de kategorier. De er *ikke længere urene*, fordi de er blevet tvættede, helliggjor-

GUD VIL TILGIVE

---

te og retfærdiggjorte. Paulus' tilhørere havde været at finde i de mistænkelige kategorier, men fordi de nu havde modtaget evangeliet med dets rensende, omformende kraft, blev de forandret. Rensningsprocessen var blevet anvendt og de var tvættet rene og var blevet værdige til den første opstandelse og til ophøjelse i Guds rige.

Når et besmittet menneske fødes påny, forandres dets vaner, tankerne renses, indstillingen fornyes og ophøjes, vedkommendes aktiviteter bringes fuldstændigt i orden, og alt, der hos den pågældende var urent, degenereret eller forkasteligt, bliver rensset og rengjort.

Analogien passer også på andre områder af livet. Når snavset tøj har været gennem vaskeriet og er blevet vasket, stivet og presset, er det ikke længere snavset. Når den, der har haft røde hunde er blevet helbredt og rensset, er han ikke længere smittefarlig. Når et menneske bliver vasket og rensset og tvættet, er han ikke længere en synder. Vaskningen, rensningen og tvætningen nævnes mange gange, mange steder, og af mange profeter.

Rensningens virkning er smuk. Besværede sjæle har fundet fred. Disse tilsølede kåber er blevet rensede til pletfrihed. Disse mennesker, som tidligere var besmittede, nu rensede gennem deres omvendelse – ved at blive tvættet, rensset og lutret – er blevet værdige til bestandig tempeltjeneste og til at blive fundet foran Guds trone sammen med medlemmer af det guddommelige kongehus.

Men enhver tilgivelse er betinget.

Plasteret må være lige så stort som såret. Fasten, bønnerne, ydmygheden må være lige så stor eller større end synden. Der må være et sønderknust hjerte og en angervigen ånd. Der må være „sæk og aske“. Der må være tårer og ægte sindelagsskifte. Der må være overbevisning om synden, afvisning af det onde, bekendelse af fejlen

---

Billedet af en kærlig, tilgivende Gud kommer tydeligt igennem til den, som læser og forstår skrifterne.

---

overfor de rette, af Herren konstituerede myndigheder. Der må være genoprettelse og en bekræftet forandring af levned, mål og formål. Forholdene må kontrolleres og omgangskreds rettes eller forandres. Der må foretages en rensning af tøjlet for at gøre det hvidt, og ny indvielse og beslutning om at efterleve alle Guds love må finde sted. Kort sagt, der må være overvindelse af selvet, af synden og af verden.

Det menneske der inderligt har omvendt sig er parat til at modtage Herrens nåde og barmhjertighed. Profeten Alma fortæller om Herrens nåde gennem den rensende magt, hvori omvendelse har rensset synd, og glæde leder hen imod „hvile“ eller ophøjelse:

„Derfor blev de kaldet efter den helli-

GUD VIL TILGIVE

---

ge orden – eller det højere præstedømme – og helliggjort, og deres klæder blev vasket hvide ved Lam-mets blod.

Og efter at de var blevet helliggjort ved den Helligånd og havde fået deres klæder gjort hvide og var rene og uplettede for Gud, kunne de ikke se på synd uden afsky; og der var mange, såre mange, som blev gjort rene og gik ind til Herren, deres Guds hvile.” (Alma 13:11-12).

Dette stykke antyder en holdning, der er grundlæggende for den helliggørelse, vi alle skulle søge, og derved for den omvendelse, der skaffer tilgivelse. Det vil sige, at den tidligere overtræder må have nået det punkt, hvorfra han ikke kan vende tilbage til synd, hvorved der ikke alene er skabt en afsværgelse af synd, men også en dyb afsky for synd – hvor synden bliver det mest afskyelige for ham, og hvor ønsket eller om attrå efter synd er fuldstændigt udryddet fra hans tilværelse.

Det er uden tvivl det der menes, i hvert fald til dels, med at være ren af hjertet! Og når vi læser i bjergprædikenen at „rene af hjertet“ skal se Gud, giver det mening til Herrens udtalelse gennem profeten Joseph Smith i 1832, at folk, der for øjeblikket er urene, kan fuldkommengøre sig og blive rene:

„Hellig derfor jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre sit ansigt for jer, og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje.” (L&P 88:68).

Og igen i 1833 forsikrede profeten, at

den fuldkomne omvendte vil se Gud; og det betyder tilgivelse, for kun de rene af hjertet vil se Gud.

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.” (L&P 93:1).

I denne tilstand befandt Enos sig da

Hvor tilfredsstillende er det ikke, at vi kan blive rensede for urenhed, men hvor meget bedre er det ikke aldrig at have begået synd?

---

han efter lange og brændende bønner, samt oprigtig omvendelse, modtog forsikring om at hans synder var ham tilgivet. Han skriver:

„Og en røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet. Og jeg, Enos, vidste, at Gud ikke kunne lyve.” (Enos 1:5-6).

Hvorfor skulle nogen med et sådant fantastisk løfte tøve med at afsværgede det onde i sit liv og komme til Herren? Og må jeg lige til sidst tilføje en tanke. I al vor tale om det vidunderlige, og ved vor taknemlighed over vor Faders kærlige og tilgivende indstilling, må vi ikke lade os forlede til at tage let på tilgivelse, eller tro at synd kan gentages straffrit efter erklæring om om-

GUD VIL TILGIVE

vendelse. Herren vil visselig tilgive, men han vil ikke tolerere gentagelse af synden.

„Og Herren sagde til ham: Jeg vil tilgive dig og dine brødre jeres synder, men I skal ikke synde mere; thi I skal ihukomme, at min Ånd ikke altid vil trættes med mennesket; om I derfor vil synde, til målet er fuldt, vil I blive udstødt fra Guds nærhed.“ (Ether 2:15).

En anden fejl, som nogle overtrædere begår på grund af muligheden for at opnå Guds tilgivelse, er illusionen om, at de på en eller anden måde bliver

stærkere, fordi de har begået synd, og derpå gennemlevet omvendelsens periode. Dette er ganske enkelt ikke rigtigt. Det menneske, som modstår fristelsen og lever uden at begå synd, er langt bedre faren, end den, som er faldet, uden hensyn til hvor meget han omvender sig bagefter, det er rigtigt, at den omvendte overtræder kan være mere forstående over for én, som giver efter for den samme fristelse, og i den henseende måske kan være til mere nytte ved den pågældendes genrejsning. Men hans synd og omvendelse har visselig ikke gjort ham stærkere

Ideer til hjemmelærere

1. *Fortæl jeres personlige mening om tilgivelsens velsignelser. Bed familiens medlemmer tilkendegive deres mening.*

2. *Findes der nogle skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne oplæse og drøfte?*

3. *Tal om omvendelsesprocessen: sorg over synd, opgivelse af synd, indrømmelse af synd, erstatning for synd og at gøre Herrens vilje. Hvorfor er det så vigtigt at indlede denne proces så tidligt som muligt fremfor at udsætte omvendelsen?*

4. *Præsident Kimball har sagt at „nogle af dem, som arver riget, har måske begået . . . alvorlige synder, men . . . er ikke længere urene, fordi de er blevet tvættet, helliggjorte og retfærdiggjorte . . . Når et menneske er vasket, og tvættet og rensset, er det ikke længere en synder“. Tal om det håb og den opmuntring der ligger i dette budskab.*

5. *Ville denne samtale kunne blive bedre hvis I talte med husets overhoved før besøget? Har I et budskab, fra kvorumslederen eller biskoppen til husets overhoved, om at belære familiens medlemmer?*

end den, der altid er retfærdig. Gud vil tilgive – derpå kan vi være sikre. Hvor tilfredsstillende er det ikke, at vi kan blive rensede for urenhed, men hvor meget bedre er det ikke aldrig at have begået synd?

Ud fra det jeg her har sagt er det klart at tilgivelse står til rådighed, for enhver som ikke har begået den utilgivelige synd. Lykkeligvis for nogen, vil Gud, når omvendelsen er tilstrækkelig, tilgive selv dem, som er blevet udelukket – hvilket, lige som operation, uheldigvis somme tider er nødvendigt.

„Men dersom han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mine folk, for at han ikke skal fordærve mit folk; thi se, jeg kender mine får, og de er talt.

I skal alligevel ikke støde ham ud af jeres synagoger eller jeres bedehuse, thi I skal blive ved med at belære sådanne, thi I ved ikke, om de ikke vil omvende sig og angre deres synder og komme til mig af hele hjertet, og jeg skal helbrede dem, og I skal være midlet til at bringe dem frelse.“ (3 Ne. 18:31-32).

Tilgivelse af synder er et af de mest vidunderlige principper, Gud nogen sinde har givet mennesket. Lige som omvendelse er et guddommeligt princip, således er også tilgivelse. Var det ikke for det princip, ville der ikke være nogen fornuft i at råbe omvendelse. Men på grund af dette princip lyder indbydelsen til alle: kom, omvend jer fra jeres synder og bliv tilgivet!

(Redigeret udgave af „Gud vil tilgive“, Tilgivelsens mirakel, s. 299-316).

Når din hustru har en kaldelse i kirken

Gerald R. Schiefer

For nylig interviewede jeg et enestående pålideligt medlem af præstedømmet, for at give ham en tempelanbefaling. Jeg spurgte om han støttede sin biskop, sin stavspræsident og kirkens præsident. Hans svar på hvert enkelt spørgsmål var naturligvis oprigtigt, ydmygt og stærkt bekræftende. Så spurgte jeg ham om han støttede sin hustru i hendes kaldelse. Han tænkte sig om et øjeblik før han svarede at det gjorde han.

Derpå tilføjede han: „Men det har været meget svært for mig. Før i tiden var det mig der havde de mest betydningsfulde stillinger i kirken, men nu er vore roller byttet om. Min hustru er præsidentinde for én af hjælpeorganisationerne. Når telefonen ringer er det altid til hende, hun går til lederskabsmøder, det er hende der sidder i den fremtrædende stilling. Nu er det mig der må blive hjemme og passe børnene ofte fordi *hun* udfører arbejde i kirken. Jeg gør mit bedste for at støtte hende, men det er noget helt nyt for mig.“

Vi talte om den evige betydning det har at en mand og en hustru arbejder sammen som ét, at de støtter og hjælper hinanden i alle livets afskygninger, og dermed sluttede interviewet.

Arbejde og aktivitet i kirken fører til en stor personlig tilfredsstillelse – både for mænd og kvinder. Opgaver i kirken er en afveksling i den daglige rutine, og det giver fornyede kræfter såvel som åndelig udvikling. På denne måde kan vi øve indflydelse på mange flere mennesker, og vi får mulighed for at arbejde uselvisk udenfor hjemmet. Den betænksomme ægtemand vil opdage at han både må ofre tid og kræfter, for at hans hustru kan nyde sit

arbejde og sin aktivitet i kirken. Jeg blev overrasket da jeg for nylig opdagede at en af mine gode venner, som er aktiv i kirken, ikke tillader sin hustru at komme til hjemkundskabsmøderne om aftenen i hjælpeforeningen, fordi han så bliver nødt til at passe deres mindre børn. Det virker fornuftstridigt at han nægter hende denne mulighed – og således nægter sig selv og børnene denne udsøgte tid sammen. I modsætning hertil tænker jeg på den glæde en ungt ægtepar fortalte mig om. Da de flyttede til et nyt ward blev manden, der på en fremragende måde havde arbejdet med de unge, kaldet til en administrativ stilling, hvor han skulle arbejde med voksne. Jeg blev

lidt bedrøvet over at han ikke længere skulle arbejde med de unge, fordi han havde medvirket til at de havde et godt ry på sig og blev respekteret. Mens hans hustru sagde: „Du skal ikke bekymre dig, for min mand arbej-

der stadig med de unge – jeg underviser nemlig laurbærpigerne.“ Dette unge ægtepar havde den rigtige indstilling. De vidste at når man er ét vil man være fælles om den stilling hver især har, når det er passende. De

Baggrundsartikel

Min mands enestående opmuntring

Elizabeth Nielsen

To måneder efter vort bryllup blev jeg kaldet til at være wardets hjælpeforeningspræsidentinde. Senere blev jeg wardets præsidentinde for Unge Piger, og derpå præsidentinde for stavens Unge Piger. Efter 7 års ægteskab sad jeg stadig i ledende kirkestillinger. Det er ofte modsat i kirken – manden er bedst kendt og sidder i de tidskrævende stillinger. Min mand kørte uden at beklage sig i den gamle bil, så jeg kunne køre i den mest pålidelige og nyere bil. Han blev hjemme om aftenen når det var nødven-

digt, mens jeg besøgte wardene og repræsenterede staven og afholdt lederskabsmøder. Han sad i forsamlingen når jeg talte til konferencer, han betalte villigt for det ekstra som krævedes ved kirkeaktiviteter, og han lyttede til ethvert problem og enhver idé eller bekymring jeg havde. Hvad gør min mand for at vise at han elsker mig? Han støtter mig i de kaldelser jeg får. Jeg ved at jeg ikke kunne opfylde kravene uden ham eller hans kærlighed. Jeg håber at jeg støtter ham lige så godt i hans nuværende og fremtidige kaldelser. □

vidste at de havde brug for hinandens hjælp for at opnå succes.

Til et regionalrådsmøde fornylig fortalte en rådgiver i stavspræsidentskabet nogle oplevelser han havde haft i sit liv, og bar sit vidnesbyrd. Da han talte om sin hustru sagde han, at dengang hun havde et hovedansvar til én af hjælpeorganisationens leder-skabsmøder, bad han til at hun måtte kunne udføre det godt. Jeg sætter pris på hans eksempel, som viser at han gennem sine tanker og bønner støtter og hjælper sin hustru .

Præsident Spencer W. Kimball har rådet kirkens brødre til at støtte deres hustruer og ikke blot timeligt: „Peter tilskyndede os til at ære vores hustruer (se 1 Pet. 3:7) . . . Paulus sagde at en mand der ikke *sørger for* sine slægtninge er 'værre end en vantro' (1 Tim. 5:8). Jeg kan godt lide den tanke, at når man sørger for sine slægtninge betyder det, at man giver dem sikkerhed for at man elsker dem, såvel som økonomisk tryghed. I denne uddeling har Herren sagt at 'kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd'. (L&P 83:2). Jeg holder af at tænke på at forsørgelse indebærer en pligt til at være kærlig og hengivende, og at yde hensyn og omtanke såvel som mad . . .

Nogle af os er ikke så betænksomme og hensynsfulde mod (vores hustru) som vi burde være. Vores spisekamre kan være fyldt med mad, og alligevel kan vore søstre hungrige efter kærtegn og anerkendelse for alt hvad de gør." Og derpå talte præsident Kimball direkte om opgaver i kirken: „Lad os brødre støtte søstrene i vort hjem i deres kirkekaldelser, således som de på en forunderlig måde støtter os. Lad

os ikke glemme dem, blot fordi de samme tider fortsætter med at være gode selv om også de bliver glemt."

Ved en anden lejlighed forklarede præsident Kimball hvordan ægteskabet mellem mand og hustru burde være: „Når vi taler om at ægteskabet er et fællesskab, lad os så betragte ægteskabet som et virkeligt fællesskab. Vi ønsker ikke at vore sidste dages hellige kvinder skal være *stiltiende* ægtefæller eller delvis ægtefæller i de evige opgaver! Vær venlig at være en *medvirkende* og *fuldstændig* partner."

Med en fuldstændig partner forstår jeg at vi skal kunne tjene fuldtud i kirken – og modtage støtte og opmuntring fra den anden part i ægteskabet. Paulus forklarede det på denne måde: „Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden." (1 Kor. 11:11).

Manden og hans hustru skal være ét, og som sådan skal de gå fremad mod ophøjelse som et par, idet de støtter og hjælper hinanden under alle de retfærdige bestræbelser de hver især gør sig.

Måske skulle vi ægtemænd finde et roligt tidspunkt, hvor vi kan give udtryk for vor kærlighed til vores hustru, fortælle hende hvor meget vi ønsker at være hendes evige ægtefælle, og spørge hende hvad vi kan gøre for at støtte og hjælpe hende bedre – ikke blot i hendes kaldelser i kirken, men i alle livets afskygninger. Belønningerne herfor kan blive evige. □

*Gerald R. Schiefer tjener som
førsterådgiver i stavspræsidentskabet i
Ridgecrest California stav.*

Del evangeliet med venner

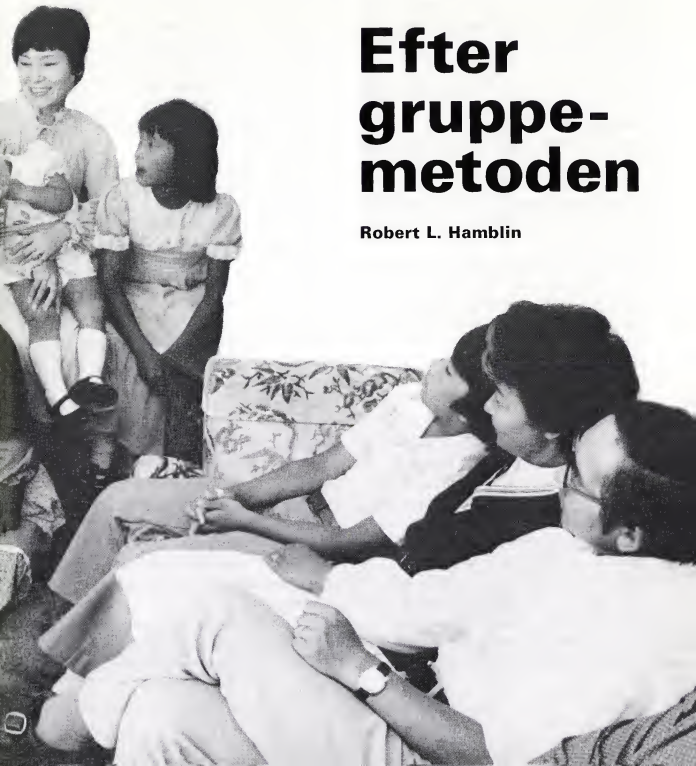

I november 1961 til et stavsleder-skabsmøde accepterede jeg, sammen med mange andre, at deltage i ethvert-medlem-en-missionær-programmet, som netop var blevet bekendtgjort af præsident David O. McKay. Efter invitation af ældste Spencer

W. Kimball, som dengang var medlem af De tolv Kvorum, lovede jeg at være et eksempel for medlemmerne i mit område, ved at invitere venner som ikke var medlemmer af kirken hjem til mig, så de kunne få missionærlektioner.

Efter gruppe- metoden

Robert L. Hamblin

Del evangeliet med venner

Omkring 2 måneder senere spurgte ældste Delbert L. Stapley fra De tolv Kvorum, på ældste Kimballs opfordring, ved et andet stavslederskabsmøde, hvor mange der for alvor havde gjort noget ved ældste Kimballs udfordring. Kun 3 ud af de ca. 50 tilstedeværende havde spurgt venner, som ikke var medlemmer af kirken, om de var interesseret, og kun én havde haft held til at træffe aftale om at give lektierne. Jeg var dybt beskæmmet over at være blandt dem der ikke engang havde forsøgt, og konkluderede at Herren virkelig ønskede at de medlemmer ved dette møde skulle være medlemsmissionærer. Han havde trods alt sendt 2 af sine 12 apostle for at belære os, og få os til at forpligte os.

Da jeg om aftenen fortalte min hustru om disse begivenheder begyndte vi at opstille en liste over ikke-medlemmer, som vi kendte tilstrækkelig til at kunne spørge om de var interesseret. Til vor store overraskelse blev det efterhånden til omkring 40.

Vi blev klar over at det der havde afholdt os fra at tale med ikke-medlemmer om at få missionærlektierne var frygt. Vi havde været bange for at miste venskabet med dem, og at den respekt vi havde opnået i det ikke-mormonske samfund ville blive mindre, når andre hørte hvad vi var i færd med. Vi mente at et sådant resultat ville skade kirken såvel som os selv. Vi blev snart behageligt overrasket med hensyn til alle disse ting.

Da min hustru og jeg talte om hvordan vi skulle nærme os vore venner blev vi

enige om at vore venner nok var mere tilbøjelige til at være enige med lektierne hvis der var andre ikke-mormon ægtepar til stede. De ville være mere afslappede i en gruppe hvor opmærksomheden ikke fuldtud koncentreredes om dem. Vi følte os endvidere inspirerede af Wilford Woodruffs succes med at undervise folk i store grupper. Ved sådanne lejligheder var Ånden tilsyneladende meget stærk, så stærk at tilhørerne somme tider modtog et vidnesbyrd der var tilstrækkeligt til at motivere dem til omgående at bede om at blive døbt.

Da vi var nået så langt kontaktede vi én af distriktslederne i vores mission, ældste Bruce Chadwick som vi kendte, og fortalte ham om vore planer. Han blev begejstret, og tilbød oven i købet at stå for undervisningen med hjælp fra én af zonelederne, ældste Dennis Stoddard.

Et par dage senere fik vi besøg af ældste Chadwick og ældste Stoddard, for at vi yderligere kunne diskutere sagen. Vi besluttede os til at servere en dessert til hvert møde, for at hjælpe alle til at føle sig afslappet, mens de talte sammen i et kvarter eller 20 minutter før lektierne blev påbegyndt. På den måde ville vi ikke gribe ind i den åndelige påvirkning ældsterne ønskede at undersøgerne skulle bringe med sig hjem.

Den ældste der underviste bad os ind imellem om at give vore kommentarer, et signal til at vi, hvis vi følte os inspireret dertil, kunne bære vort vidnesbyrd om det emne der netop blev drøftet. Vi hjalp også til med at besva-

re spørgsmål. Ældsterne besluttede sig til at udsætte lektierne om visdomsordet og udfordringen til dåb til allersidst når vi kunne mødes personligt med hver undersøger. Således undgik vi enhver form for pres under gruppemøderne, uden dog at lægge en hindring i vejen for omvendelsesprocessen. Antallet af dåb og længere varende aktiviteter viste sig at blive flere end sædvanligt.

Ældsterne kom gerne tidligt før hver lektie, så vi kunne knæle til bøn og bede om Åndens hjælp. Jeg blev også bedt om at få en undersøger til at åbne med bøn og en anden til at slutte lektien med bøn.

Vi var omsider parate til at aftale møderne med vore venner. Vi håbede på at få 2 grupper på 4 eller 5 undersøgere hver, dersom vi inviterede alle 40 på vores liste. Den ene gruppe skulle komme fredag aftener og den anden gruppe lørdag aftener. Under henvendelsen til vore venner, som ikke er medlemmer af kirken, forsøgte vi på ikke altid at sige nøjagtigt det samme. Følgende blev dog typisk for det vi sagde og gjorde.

Vi bad om tilladelse. Før vi inviterede et ægtepar, hvor kun den ene var medlem, henvendte vi os først til medlemmet, sædvanligvis i kirken, og bad om tilladelse til at besøge dem, sædvanligvis i kirken. Vi forklarede ganske enkelt vore planer, og spurgte om det ville være i orden at vi besøgte dem derhjemme, og inviterede dem begge til at komme. Vi mødte i reglen en vis modstand. I sådanne tilfælde foreslog vi at medlemmet skulle lade

sin ægtefælle benytte sin egen hand-lefrihed, og at han eller hun kunne blive behageligt overrasket. Disse medlemmer accepterede stort set indbydelsen.

Besøg i hjemmet. Vi syntes det var bedst at komme uanmeldt til et ikke-

---

Det er Ånden der omvender, men nogle er også nødt til intellektuelt at være overbevist om at kirken er sand.

---

medlem, eller der hvor kun den ene var medlem, og på et tidspunkt hvor vi formodede at manden og hustruen begge var hjemme. Vi begyndte almindeligvis at tale med dem et par minutter.

Invitationen. Når vi syntes det rette tidspunkt var inde sagde vi noget lignende dette: „Vi har inviteret nogle ægtepar for at vi kan have en række diskussioner om sidste dages hellige kirken. Vi vil behandle kirkens fundamentale lærdomme under diskussionerne. De fleste mennesker finder det oplysende og interessant. I får også mulighed for at stille spørgsmål og tale om ethvert spørgsmål I måtte have om kirken, dens programmer, og dens tro.“ Uden at vente på svar tilføjede vi derpå: „Vi vil gerne invitere jer begge to. I er måske ikke interesse-

Del evangeliet med venner

ret i kirken, men her har I en god anledning til at finde ud af hvad jeres hustru (mand, eller mormon-venner) tror på. Det vil hjælpe jer til at påskønne hendes (hans, deres) følelser."

For at afhjælpe eventuel frygt for pres og forpligtelser sagde én af os: „Hvis du beslutter dig til at komme, vil vi formodentligt på ét eller andet tidspunkt bede dig om at blive medlem. Vi synes dog ikke at folk skulle tilslutte sig kirken medmindre de virkelig ønsker det."

Modstand. Det var dog ikke altid tilstrækkelig motivering for folk at komme, blot for at lære noget mere om deres ægtefælles eller venners religion. Ofte fortalte disse eventuelle undersøgere os hvorfor de tøvede med at deltage i lektierne. Når dette skete forsøgte vi i reglen på en hensynsfuld måde at besvare deres modargumenter. Som følge deraf ændrede de ofte mening, og lovede at komme.

Til vore mindre religiøse venner sagde vi somme tider: „Vi finder stor personlig og familiemæssig tilfredsstillelse ved vort medlemsskab af kirken, samtidig med at det giver os en mening i tilværelsen. Under disse møder vil I få direkte oplysning om hvad det er der er så værdifuld for os."

Nogle af vore venner, som ikke er medlemmer af kirken, var religiøse og vidste noget om kirkens lærdomme, men var uenige med os om bestemte ting. Når de afslog vores invitation svarede vi sædvanligvis: „Herren sagde til profeten Esajas: 'Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine.' (Es.

55:8). Under disse samtaler vill selv få mulighed for at finde ud af om kirken er grundlagt på Guds tanker og Guds veje."

Til ægtepar, som ikke var medlemmer, og som havde mindre børn og planlagde at få børn, sagde vi ofte: „Mormonkirken har et fortrinligt program for alle aldersgrupper, specielt børn, unge og unge voksne. Vi har opdaget at hvis forældrene arbejder i kirken og holder budene vil deres børn i reglen undgå problemer, og vokse op til en god og lykkelig tilværelse."

Hvis vi vidste at manden og hans hustru elskede hinanden og deres børn højt sagde vi somme tider: „Noget af det mest tiltrækkende i mormonkirken er evigt ægteskab, hvilket betyder at mand og hustru og deres børn fortsat vil være en familieenhed i livet herefter, hvis de er værdige til det. Kunne I ikke have lyst til at undersøge det?"

Da tidspunktet var inde til at træffe de afsluttende aftaler fik vore ægtepar tidspunkterne for hvornår vi skulle mødes, og hvad vi havde på dagsordenen. En af os spurgte: „Vil I tage imod invitationen?"

Første gang vi benyttede denne fremgangsmåden blev vi meget overraskede. Omkring *to trediedele* af vore venner sagde ja. Efter blot at have inviteret 16 par på vores oprindelige liste havde vi to grupper med 6 undersøgere i hver. Således var vi, med de 3 eller 4 ægtefæller som var medlemmer, missionærerne og os selv, omkring 13-14 mennesker i hver gruppe.

De, som af én eller anden grund ikke kom første gang vi inviterede, blev inviteret endnu engang. Vi sagde blot til dem, at vi nu påbegyndte en ny række diskussioner om kirken, og havde tænkt på om de måske var interesseret i at komme denne gang. Vi følte os inspireret til at invitere endnu engang og blev glade når folk sagde ja.

Ånden var, således som vi havde håbet på, meget stærk ved disse møder. De fleste ikke-medlemmer blev overvældede af denne oplevelse, og virkede synligt åndeligt påvirket. Den ene af ældsterne gav i reglen første halvdel af en lektie, og den anden ældste gav så den anden halvdel, idet han opmuntrede til at stille spørgsmål. Somme tider blev undersøgerne spurgt om de eventuelt kunne vente til næsten uge med svaret på et spørgsmål. Det sagde de altid ja til, og vi vendte altid tilbage til spørgsmålet, sådan som vi havde lovet. De fleste svar kunne dog i reglen gives omgående på en kompetent og inspirerende måde. Undsøgerne var næsten altid tilfredsstillede.

Vi var meget omhyggelige og tålmodige når vi besvarede spørgsmål, der gerne var fra Bibelen, men somme tider fra sidste dages hellige skrifter. Det er Ånden der omvender, men folk er også nødt til intellektuelt at være overbevist om at kirken er sandt. Dette kan de blive ved at høre lektierne, læse Mormons Bog og anden kirkelitteratur, og ved at få deres spørgsmål besvaret. Når dette gøres med en oprigtig hensigt, kan undersøgerne i

reglen bedre skelne mellem de rent følelsesmæssige reaktioner og Åndens indflydelse. Som følge deraf blev vi aldrig trætte af at besvare spørgsmål, og vi forsøgte altid at gøre det kompetent, tydeligt og under Åndens indfly-

---

Nogle af vore undersøgere, som i første omgang udeblev, fik senere alle lektierne, og blev til sidst døbt.

---

delse. Hvert eneste spørgsmål blev besvaret, men ikke altid med det samme. Nogle af de spørgsmål der blev stillet handlede om begreber som undersøgerne ikke var parate til at drøfte endnu, og andre ville have ført samtalen bort fra hovedpunktet, der skulle lægges vægt på. I sådanne tilfælde sagde vi hvorfor vi udsatte svaret, og forsøgte at give undersøgeren en idé om hvornår spørgsmålet kunne besvares.

Under lektiernes fortsatte udvikling så vi hvordan undersøgernes vidnesbyrd om evangeliet voksede, når de studerede og bad i ønsket om at vide om kirken var sand. Vi ventede almindeligvis med at bede folk tilslutte sig kirken til de selv antydede at de ikke havde flere spørgsmål, og at Ånden havde vidnet for dem.

I ét tilfælde fik én af vore venner os til at komme hjem til ham 5 gange, efter

Del evangeliet med venner

at han og hans hustru havde fået alle lektierne. Hver eneste gang besvarede vi spørgsmål i ca. en time, hvorpå han overvejede vore svar. Til sidst havde han ikke flere spørgsmål, og han og hans hustru, som begge havde fået et vidnesbyrd og fået et ønske om at blive medlemmer af kirken, var parate til at acceptere vores invitation til at blive døbt.

Når alle lektierne var givet takkede vi alle for deres deltagelse, og fortalte at vi ville besøge dem hver især i deres hjem. Vi besøgte derpå hvert enkelt ægtepar sammen med ældsterne indenfor 2-3 dage, idet vi besvarede de resterende spørgsmål, og ganske enkelt inviterede dem til at tilslutte sig kirken. Til vor store overraskelse accepterede to trediedele af undersøgerne i den første gruppe vores invitation.

Indenfor de næste par uger bad adskillige af vore venner og bekendte i kirken os om at planlægge andre gruppemøder, fordi de havde hørt om vores succes. Vi sagde ja, og inviterede dem og deres venner, som ikke var medlemmer af kirken til at komme. Adskillige sagde ja.

Denne gang inviterede vi også resten af de ikke-medlemmer og de medlemmers ægtefæller vi endnu havde på vores liste. Vi besøgte også de ægtepar som havde deltaget i de første gruppemøder, men som havde valgt ikke at blive døbt. Vi fortalte dem simpelthen at vi nu skulle i gang med to andre grupper, og inviterede dem atter til at deltage i diskussionerne. Til vor store overraskelse sagde de alle-

sammen ja til at komme. Denne gang bestod hver gruppe af ca. 25 mennesker, og Ånden var endnu stærkere. Ældste Chadwick og ældste Stoddard var blevet bedre til at give lektierne, og vi kunne i reglen give tidligere svar på spørgsmålene. Vi var også mere følsomme overfor Ånden i vore bønner. Flere af de medlemmer som deltog fortalte os senere at de ikke rigtigt havde vidst hvad et vidnesbyrd var, før de oplevede undervisningen og Ånden ved disse møder. Til vor stadig overraskelse opnåede omkring to trediedele af de tilstedeværende et vidnesbyrd, og blev døbt sammen med nogle af deres børn der var undervist for sig selv af ældsterne.

På dette tidspunkt kunne vi have fortsat undervisningen af undersøgerne i det uendelige, men vi havde ikke flere venner der ikke var medlemmer af kirken, og som vi kendte tilstrækkeligt til at kunne invitere. Nogen tid senere, da vi havde stiftet venskaber med omkring 30 ikke-medlemmer, gentog vi successen. Så flyttede vi til Tucson i Arizona. Her stiftede vi atter venskab med omkring 30 ikke-medlemmer, og vi inviterede dem hjem, så de kunne få lektierne. Oplevelserne med disse to grupper var lige så vellykkede som de andre. Der var igen omkring to trediedele der accepterede vores invitation til at deltage i lektierne, og ud af dem var der omkring tre fjerdedele som accepterede invitationen til dåb. Min hustru, June, og jeg underviste selv disse grupper, eftersom vi på dette tidspunkt var kaldet til at være stavsmissionærer. Men havde vi ikke været

missionærer i kirken ville vi atter have søgt hjælp hos fuldtidsmissionærerne.

Ingen af vore venner antydede at de var fornærmede, hverken over vore invitationer eller på grund af lektierne. Kun omkring 10%, af dem der sagde ja til at få lektierne, fortalte at de ikke ønskede at fortsætte da de havde fået to eller tre lektier. Cirka en fjerdedel, af dem der fik alle lektierne, sagde nej til at slutte sig til kirken. Ingen af dem,

der viste at de ikke var interesserede, har senere beklaget sig fordi vi spurgte dem eller på anden vis afvist vort fortsatte venskab.

Nogle af vore undersøgere, som fik alle lektierne, og i første omgang sagde nej til at tilslutte sig kirken, blev til sidst døbt, 5 år, ja endog 19 år senere. De havde simpelthen brug for så megen tid til deres omvendelse. Havde vi afsluttet vort venskab når lektierne var givet ville vi naturligvis

Lad os tale om det

Når I har læst „Del evangeliet med vennerne“ – hver for sig eller i familien – får I måske lyst til at drøfte følgende spørgsmål i familien, på et tidspunkt hvor I studerer evangeliet.

1. Hvilke fordele og ulemper er der ved at undervise venner, der ikke er medlemmer af kirken, i evangeliet i grupper?

2. Hvilke forslag i denne aktikel kan hjælpe jer til at imødegå modargumenter hos ikke-medlemmer, når I beder dem deltage i missionærlektier?

3. Hvis I endnu ikke har spurgt nogen af jeres venner, der ikke er medlemmer af kirken, om de kunne tænke sig at få missionærlektier, eller hvis I ikke har haft megen succes, hvilke planer kunne så hjælpe jer med at overvinde forhindringerne?

4. Hvilke af jeres venner, der ikke er medlemmer, kunne I invitere til at få missionærlektierne – enten i grupper eller som en særskilt familie?

have forhindret dem fremfor at hjulpet dem til deres endelige beslutning. Nogle af disse ikke-medlemmer accepterede vores invitation til atter at deltage i lektierne i andre grupper hjemme hos os, og i ét tilfælde i hele 5 andre grupper. De som endnu ikke har tilsluttet sig kirken er ikke desto mindre blevet gode venner af kirken. Nogle af dem kommer stadig lejlighedsvis, og andre har givet bidrag til byggefonden, og på anden måde deltaget i visse kirkeprogrammer. Vi mener at de fleste formodentlig har et vidnesbyrd, men blot endnu ikke har tilsluttet sig kirken. Omkring 90% af dem, der tilsluttede

sig kirken som følge af vore gruppe-møder, er stadig aktive. De særlige aspekter ved undervisning i grupper har også haft en indflydelse – undersøgerne så hvordan de hver især fik besvaret deres spørgsmål, hvordan Ånden påvirkede dem, deres indstilling til bøn, hvordan de hver især modtog et vidnesbyrd, og traf beslutningen om at tilslutte sig kirken. Vi er sikre på at gruppemøderne udviklede et venskabsbånd imellem os, noget som gennem årene har hjulpet os til at bevare vore vidnesbyrd og vort fællesskab i kirken. Vi har opdaget hvor rigtigt det er at den direkte tilnærmelse somme tider er den bedste. □

Hun kom og reddede mig

Janet Peterson

Tre uger efter vort femte barns fødsel blev min mand kaldet til at være biskop for vort ward, der netop var blevet delt. Vores stavspræsident gav under sin samtale med os udtryk for sin bekymring for vore små børn, men han understregede at Larry var kaldet af Herren til denne stilling. Mine egne bekymringer svandt ind da vi følte Åndens bekræftelse. De næste par uger var spændende og udmattende for os alle sammen da vi oplevede hvad det vil sige at være biskoppens familie og som vores nye søn, Jeffrey påtog sig sin rolle i vores

familieliv. Da spændingen ved at være nybagt mor og nybagt „biskophustru“ var ved at fortage sig, opdagede jeg hvor træt jeg var både fysisk og psykisk, og jeg syntes ikke jeg klarede det særlig godt.

Da var det søster Camilla Kimball hjalp mig. Det år skulle søster Kimball holde en tale på Brigham Young universitetet ved stavens hjælpeforening, og min svigerinde, der er stavens hjælpeforeningspræsidentinde, inviterede min svigermor og mig. Søster Kimball byggede sin tale på spørgsmål som stavens medlemmer havde

Naheed drak sin morgenmad, det var *lassi* (en blanding af kærnemælk og sukkerrørjuice), men hun havde ikke ret meget lyst til det. Hun var alt for spændt til at kunne spise eller drikke, fordi hun i dag skulle i skole for første gang i sit liv.

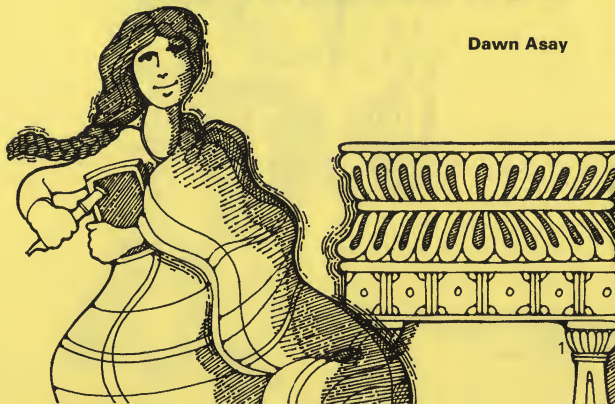
Naheed fyldte snart 11 år, og så lang tid hun kunne huske havde hun ønsket at gå i skole. Men i den lille landsby i Pakistan hvor hun boede, var det ikke almindeligt for piger at gå i skole. Naheed elskede at gå ind på postkontoret for at se

på Ali Mujuber – (kaligraferen) der skrev breve for landsbyboere som ikke selv kunne skrive. Hun lyttede også når han oplæste svarene der kom tilbage til dem der havde sendt breve.

Ali Mujuber spurgte først den pågældende hvem han ønskede at sende brev til: „Hvem er brevet til?“ og „Til hvilken landsby eller by?“ Så tog han sin bambuspen, undersøgte omhyggeligt spidsen, dybbede den i en stor flaske med blæk, mens han lyttede omhyggeligt til hvad den pågældende øn-

NAHEED OG DEN KOSTBARE HEMMEGIGHED

Dawn Asay

skede at sige i brevet, og så begyndte han at kradse ordene ned på papiret.

Naheed så omhyggeligt til mens Ali Mujuber formede de smukke symboler. Hun elskede at høre pennen skratte. Og hun nød duften af blæk og at høre landsbyboernes brummende stemmer. Men frem for alt i verden ønskede Naheed at kende skrivningens mysterium, og at kunne læse de snirklede tegn . . . og i dag skulle hun begynde at lære det.

„Og nu kan jeg snart gøre det samme som Ali Mujuber gør,“ mumlede hun for sig selv.

Hendes bror, Bashir, hørte hende. Han smilede, for han havde selv gået i skole en kort tid, før hans far fik brug for ham i markerne. „Det

er ikke så nemt,“ advarede han. Men han hjalp med glæde sin søster med at finde sin lertavle og bambuskrivepind.

Naheed gik snart efter med sin tavle og sin nyspidsede skrivespind.

„*Kuda Hafiz* (må den almægtige frelse dig),“ råbte mor efter Naheed, idet hun gik ned ad stien til det store indiske figentræ med den store krone, i hvis skygge eleverne blev undervist af deres lærer. Der var ingen skolebygning i den lille landsby. Der blev kun undervist når det var tørvejr, og når det regnede måtte eleverne skynde sig hjem for at søge ly.

Naheed gik og drev på vejen hjem, idet hun spekulerede på hvor mange dage hun endnu skulle

sidde under figentræet, før hun vidste alt det som Ali Mujuber vidste. Hun blev helt svimmel i hovedet af at tænke på de mange, mange dage der kom. „Måske var det dumt af mig at tro at jeg kunne udføre et så vigtigt og vanskeligt arbejde som at læse og skrive,“ mumlede hun halvhøjt. „Måske får mor brug for mig derhjemme,“ tænkte hun. „Måske er det spild af tid at gå i skole.“

Hendes mor sad ved siden af ildstedet i gården og lavede *chapati*, brød til familiens aftensmad. Hun smilede da hun sagde goddag til Naheed. „Og hvordan var det så at være i skole?“ spurgte hun.

Naheed trak på skulderen og gik ind i familieværelset, hvor hun lagde sin tavle og sin bambuspind.

Moderen kiggede ivrigt på Naheed, da hun kom ud i gården igen. „Hvordan var det så at være i skolen?“ spurgte hun igen.

„Mor, jeg kan ikke gøre det samme som Ali Mujuber kan. Jeg kommer aldrig til at skrive et eneste af de tegn, der betyder så meget i de breve Ali Mujuber skriver.“

Moderen standsede i sit arbejde og så ind i sin datters øjne, blot for at se hendes hjertes skuffelse. Til sidst sagde hun ganske stille: „Naheed, min datter,“ begyndte hun, „mange af de pligter en kvinde har i sit liv kan læres på et øjeblik, på en time, eller en dag. Da jeg var en lille pige ligesom dig,

fik jeg kun sådanne lette opgaver. Skolen var lukket for piger.

Men du . . . du, min datter, har chancen for at lære ord og deres søde hemmeligheder. Men sådanne kostelige hemmeligheder får man ikke nemt . . . sandelig ikke på én eneste dag.“

Naheed slog øjnene ned. Mor havde ret. Naheed havde taget grundigt fejl i at tro hun kunne lære al ting på den første skoledag. Hun forlod sin mor og løb hoppende ned til centrum af landsbyen. Hun var let om hjertet. „Jeg kan gøre det. Jeg ved jeg kan gøre det.“ mumlede hun for sig selv.

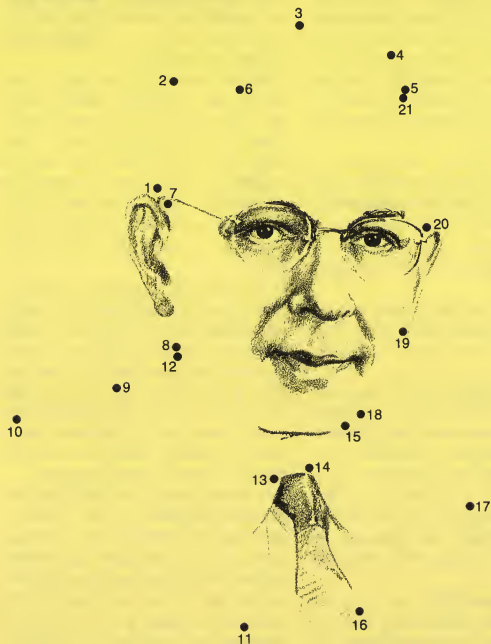
Hun stod og kiggede på landsbyens drenge der stillede sig op på en række for at lege *pir kaudi* (tagfat eller fangeleg, hvor man ender på en lang række). Der hvor hun stod kunne hun se sin mor komme gående yndefuldt, med en stor krukke vand på hovedet henimod brønden, sammen med de andre af landsbyens kvinder.

Pludselig fyldtes hun med håb og taknemmelighed. Hun skulle i skole igen i morgen, og i morgen igen, og i morgen igen, og mange dage som kom, men hun gik ikke alene. Hun ville hver eneste dag tage den unge pige med som hendes mor engang var. Og Naheed ville lære så meget, så godt at hun kunne undervise sin mor i alt hvad hun, Naheed, selv lærte. Alle i familien ville derpå have én i nærheden, som kunne læse og skrive de kostbare ord i verden. □

JOSEPH FIELDING SMITH (1876--1972)

Howard Boughner

„Vågn op, Joseph Fielding,“ hviskede hans mor og ruskede ham blidt i skulderen. Drengen stod automatisk op og klædte sig på i mørket. Han vidste at én eller

anden kvinde skulle have et barn, og havde brug for hans mors hjælp. Joseph Fielding der var det ældste barn kørte ofte sin mor ud til patienterne. Ved erindringen

---

derom har han sagt: „Jeg husker at jeg stod op midt om natten, tog lampen i den mørke stald, og spændte hesten for vognen. Jeg kørte min mor hen til det hus hvor den vordende mor ventede på at føde sit barn og min mor skulle så fungere som jordemoder og hjælpe til med det nyfødte barn. Jeg sad i vognen og ventede. Og jeg spekulerede på hvorfor børn så ofte blev født midt om natten.“

Udover at køre vognen for sin mor og hjælpe til på familiens gård i Taylorsville, mens faderen Joseph F. Smith var borte fra hjemmet, hjalp den unge Joseph med at passe sine 12 søskende. Han skiftede bleer, bagte brød og kager, og han hjalp endog med at sy vattæpper. Joseph Fielding Smith elskede at gå i skole, og man fandt ham ofte siddende og læse – specielt i skrifterne. Da Joseph var 12 år havde han læst Mormons Bog.

Før Joseph Fielding tog afsted på mission til de Britiske Øer arbejdede han i stormagasinet ZCMI, fungerede uden løn som sekretær for sin far, og blev gift.

Da Joseph Fielding kom hjem fra sin mission i 1901 blev han ansat på kirkens historiske kontor. Han virkede som hjemmemissionær i 9 år i Salt Lake Staven, og var bestyrelsesmedlem i AP/UP i 16 år. I 1906 blev han assisterende kirkehistoriker. Året efter begynd-

te han at arbejde med genealogisk forening, og senere virkede han som sekretær og leder gennem 30 år. I marts 1921 blev han kirkehistoriker, og fortsatte i denne stilling i 49 år.

Da Joseph Fielding var 33 år gammel blev han opretholdt som medlem af De tolv Råd.

Alle disse aktiviteter holdt Joseph Fielding travlt beskæftiget, og alligevel havde han tid til at virke som præsident for Salt Lake Templet mellem 1945 og 1949, og til at udgive 25 bøger og skrive utallige artikler, hvori han definerede og klarlagde kirkens lærdomme.

Han nød altid musikken og skrev adskillige salmer – bl.a. „Synes vejen dig lang?“ (Sange, nr. 73). Og han spillede håndbold til han var sidst i 60-erne.

Da Joseph Fielding havde virket som apostel i 60 år, og under fire præsidenter, blev han kaldet til at være kirkens 10. præsident i en alder af 93 år. Selv om han kun virkede som præsident i to et halvt år, blev der indført mange vigtige programmer i kirken under hans ledelse.

Ved præsident Joseph Fielding Smiths død, den 2. juli 1972, mistede kirken en stor missionær, skribent, historiker, teolog og genealog. Hans liv rakte fra pionertiderne til rumalderen. □

Fra ven til ven

„HOLD DIG NÆR FRELSEREN“

„Ældste Perry, hvis du skulle sige et eller andet til børnene i verden, hvad ville du så fortælle dem?“ spurgte jeg. „Jeg ville sige til dem at de skulle lære så meget som de kan om Frelserens liv, og leve så nær ham som det er dem muligt. Den eneste måde hvorpå man kan finde glæde og lykke er ved at følge Herrens levevis. Hvis man forlader Herrens veje vil man altid blive involveret i en straf, og man vil opda-

ge at resultaterne af ens beslutning fører til sorg og smerte.

Børnene bør i en tidlig alder udvikle en metode hvorved de kan huske hvad de har læst – en slags kartotekssystem. Mit system er så enkelt at en 8-årig kan bruge det. Når jeg læser i skrifterne og finder noget som er særlig vigtigt, understreger jeg det og forsøger at få hovedtanken frem. Hvis skriftstedet handler om tro, skriver jeg *tro* ude i margenen.

Jeg tror vi bruger en masse tid på bare at læse skriftstederne, uden at huske hvad vi har læst. Det siges at vi husker omkring 10% af alt hvad vi læser, men vi kan huske 50-60% hvis vi gør noget særligt for at huske. Hvis et barn begynder med dette i 8-års alderen, prøv så at tænke på hvilken umådelige oplysninger han eller hun vil kunne få fra deres første studier i skrifterne.“ Samtalen førtes derefter ind på ældste Perrys erindringer om forældre og hans egen barndom: „Jeg voksede op og havde nær forbindelse med kirken,“ sagde han. „Min far blev biskop

Fra et personligt interview afholdt af Joleen Meredith med ældste L. Tom Perry fra De tolv apostles Kvorum.

---

i vores ward da jeg kun var 6 måneder gammel. Da jeg var 6 år blev der bygget en kirke i vores ward. Far tog os allesammen med over og arbejde på den. Jeg husker at mit første job var at trække søm ud af brædder, og derpå rette dem ud så de kunne bruges igen. Min far kom fra en stor familie. De slog sig ned på et stykke jord som de dyrkede i Idaho, og de havde ikke ret mange penge. Da han nåede gymnasiumalderen (som dengang var omkring 14 årsalderen) spurgte han min bedstefar om han måtte komme på gymnasium. Hans far gav ham 5 dollars og en enkelt billet til Salt Lake, hvor han så måtte klare sig selv. Han fandt et job med at passe præsident Joseph F. Smiths køer og boede i Beehive House (det hus hvor kirkens præsidenter bor), og var som et medlem af familien i tre og et halvt år. Far gik først på sidste dages helliges gymnasium, hvorpå han fortsatte på Utahs universitet, hvor han holdt afskedstalen efter sin afsluttende eksamen. Han fik en stilling som rektor ved en skole i Rexburg, Idaho. Der mødte han min mor som var lærerinde på den samme skole. De blev gift og min far forlod undervisningen for at studere jura, og blev sagfører.

Far var en meget målbevidst mand, men han vidste hvordan man slappe af. Lørdag eftermiddag blev tilbragt sammen med familien – vi tog ud at fiske, tog på vandreture, eller spillede bold i Logan Canyon. Han og

jeg har nydt at spille hesteskokast sammen siden jeg var ganske lille.

Min mor var en fantastisk kvinde. Hun havde mere energi end nogen anden jeg har været sammen med. Hun var den første der var oppe om morgenen, og den sidste der gik i seng om

aftenen – hun var i stadig funktion hele dagen lang. Hendes familie kom i første række, og hun var en umådelig støtte for min far som var biskop i 18 år, og derpå sad i stavspræsidentskabet andre 20 år.

Jeg havde nogle dygtige lærere da jeg var dreng. Jeg husker en søster Johnson, som var præsidentinde for primary i mange, mange år. Og hvor var hun betænksom!

Men den lærerinde jeg husker bedst var søster Call. Hun var bemærkelsesværdig. Jeg husker hvor imponeret jeg var over, at hun ville tage på ture med de ældste drenge i primary. Hun tilrettelagde skattejagter – men det var ikke helt almindelige skattejagter. Hver eneste skat stod i forbindelse med noget i lektien. Hver gang vi fandt en ting lærte vi noget andet fra lektien. Så var der altid én eller anden dejlig belønning – et særligt traktament når vi var færdige. Det var helt utroligt hvad hun kunne finde på for at

fange disse drenges opmærksomhed. Søster Call er et menneske som bliver ved med at give. For nylig blev jeg ringet op af hendes søn. Han ville bringe mig en gave som søster Call netop havde lavet til mig. Han bragte den til mig på mit kontor. Det var et smukt quiltet tæppe hun havde lavet. Hun havde omhyggeligt syet tusindvis af sting i dette smukke mønstrede

tæppe. Hun er 91 år. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage ved tanken om denne store lærerindes godhed.”

Vi afsluttede interviewet med at tale lidt om ældste Perrys egen familie: „Jeg har to børnebørn som bor her i Salt Lake City, og to som bor i det østlige USA. Vi forsøger at holde familiehjemmeaften en gang om måneden sammen med dem der bor her. En af vore bedste familieaktiviteter har været en have som vi dyrker på en tom grund. Vi kalder den Perry-familiens velfærdsfarm. Begge børnebørnene har deres opgaver. Vi planter og sår, vander og høster, og har en dejlig tid sammen. Jeg håber at lære dem ét og andet om Herrens kredsløbs plan og mangfoldiggørelse – dersom vi er flittige vil han belønne os rigeligt. Hvert eneste lille frø kan bringe hundredefold.”

„Har du et sidste ord til børnene?“
 „Børn er modtagelige og opmærksomme og i stand til at følge lederen. De er friske og ivrige efter at lære. Børn er vidunderlige!“ □

sendt hende. Bl.a. svarede hun på spørgsmålet: „Hvordan kan man løse sine problemer effektivt når man føler sig såret og hvordan kan man lære at være til hjælp fremfor at reagere negativt?“ Hendes ærlige svar lød: „Jeg har for det meste lært at tie stille.“

Min ånd reagerede på denne bemærkning. Jeg vidste at jeg lyttede til én som havde befundet sig i samme situation som jeg, at også hun havde haft den nagende ensomhedsfølelse og de sårede følelser, der somme tider følger med at være gift med én der er travlt engageret i aktiviteter, som krævede meget også af hende.

Søster Kimball talte om hvordan man kan overvinde sådanne følelser – netop sådanne følelser som jeg kæmpede med. Hun beskrev hvordan hun lærte at gøre det der krævedes af hende, og hvordan hun opdagede at hun måtte gøre sig travlt beskæftiget i kirken, og ganske enkelt selv være glad. Så sagde hun: „Der findes ikke noget mere krævende arbejde i kirken end at være biskop,“ og tilføjede at hun havde stor medfølelse med biskoppernes hustruer, specielt dem med små børn.

Efter mødet præsenterede min svigerinde sin mor og mig for søster Kimball, da hun fulgte denne kære søster ud til bilen. De fleste mennesker var gået, og vi stod ansigt til ansigt. Jeg fortalte søster Kimball at jeg virkelig påskønnede hendes udtalelse om at vi skulle gøre hvad der krævedes af os, og at hun havde været mig til umådelig hjælp. Jeg forklarede at min mand var blevet biskop for 2 måneder siden, og at vi havde 5 børn i alderen tre måneder til 10 år.

På dette tidspunkt trak Camilla Kimball mig ind til sig og omfavnede mig. Da jeg fornemmede hendes åndelighed og store kærlighed vidste jeg at jeg havde været så nært et celestialt væsen som aldrig før i mit liv. Da vi skiltes trådte hun tilbage og sagde: „Og du er nøjagtig lige så betydningsfuld som han er, det må du aldrig glemme!“

Den aften tog jeg hjem som et nyt menneske. På en eller anden måde virkede søndagene ikke længere så ensomme, min opgave som biskoppens hustru syntes ikke helt så enorm, og jeg var begejstret over at være gift med denne vidunderlige mand som Herren har kaldet til at være biskop. Min egen identitet er ikke længere en baggrundsfigur, for den er atter blevet skarpt defineret i mit sind. □

LAURAS RÅDGIVER

Sarah E. Hinze

„Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod.“ (Joh. 10:10)

I de år jeg har arbejdet som besøgs-lærerinde i hjælpeforeningen har jeg haft mange åndelige oplevelser. En af dem, som indtraf for adskillige år siden, er fortsat til stor glæde for mig. Den søster jeg gik ud sammen med og jeg havde fået til opgave at besøge str. Anderson, som var enke (navnet er opdigtet), og hendes to børn der begge var voksne rent fysisk, men som boede hjemme fordi de var retarderet. Efter i nogle måneder at have nydt besøgende hos enken havde vi kun mødt sønnen, men ikke datteren Laura som vi opdagede var meget genert. Vi fik at vide at når som helst Laura så eller hørte nogen komme gik hun ind på sit værelse.

En lørdag eftermiddag da jeg var til et seminar i hjælpeforeningen, besluttede jeg mig til at kigge ind til str. Anderson for at foretage det månedlige besøg, da vi havde ikke fundet nogen hjemme ved vore tidligere besøg den måned. Jeg var blevet dybt påvirket af en bemærkning jeg havde hørt til seminaret. En af talerne sagde: „Når I foretager jeres besøgs-lærerbejde gør I jer så virkelige anstrengelser for at tjene jeres søstre, eller er I blot ivrige efter at krydse deres navn af

på listen hver måned når I har besøgt dem?“ Dette slog mig, fordi vi efter adskillige måneders besøg hos familien Anderson ikke havde gjort os særlige anstrengelser for at lære Laura at kende. Jeg havde en bøn i mit hjerte om at måtte finde Laura hjemme denne eftermiddag, så jeg kunne få en chance for at tale med hende.

Da jeg ringede på døren lukkede str. Anderson op og bad mig indenfor i dagligstuen. Hun undskyldte sig hurtigt fordi hun skulle se til komfuret. Og der var Laura! Hun sad i en gyngestol med sit ben på en fodskammel.

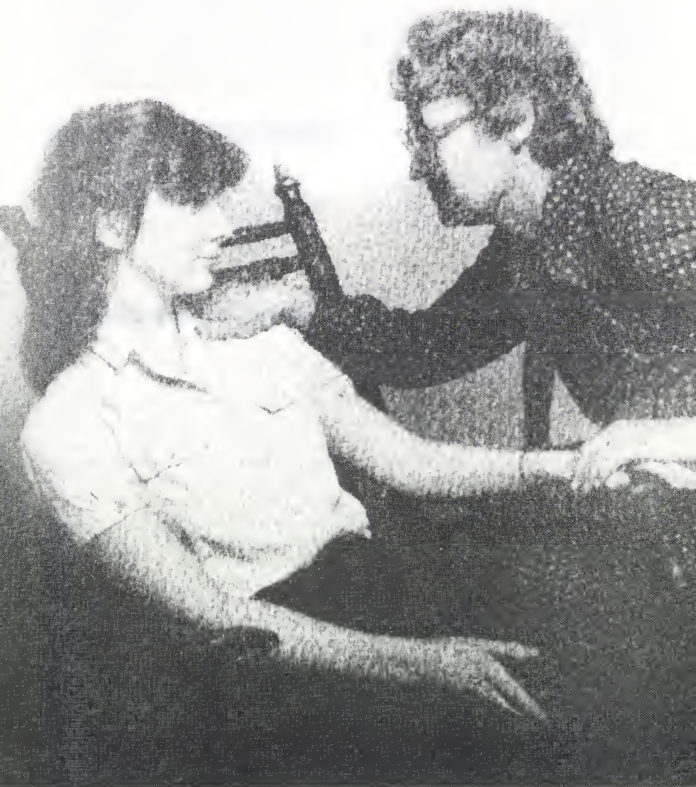
I øjeblikket så hun ud til at blive forskrækket ved min nærværelse, men da jeg standsede op og spurgte til hendes fod blev hun rolig.

Jeg følte hvordan Helligånden påvirkede mig på en rolig og ydmyg måde, og som tankerne strejfede mit sind kunne jeg tale til Laura. „Jeg ville ønske du kunne komme i hjælpeforeningen,“ sagde jeg. „Det ville være rart for os allesammen hvis vi kunne få glæde af dit søde væsen.“

„Jeg ville meget gerne komme,“ svarede hun, „men jeg har en stor svulst på min fod. Jeg har ikke kunnet få sko på i måneder, og det gør virkelig ondt når jeg prøver at gå.“

Jeg så igen på hendes fod. Ja, der var

Til at begynde med så Laura ud til at være forskrækket over min tilstedeværelse, men hun blev rolig da jeg begyndte at tale til hende.

en stor svulst. Nu kunne jeg se den, og jeg kunne se hvor vanskeligt det ville være for hende at gå til kirke eller til noget som helst andet sted uden en del hjælp.

Så lød Ånden til mig: „Nu er hendes problem med foden dit problem. Hvad har du tænkt dig at gøre ved det?”

„Skulle jeg tage hende med til lægen?” tænkte jeg, og Ånden tilskynede: „Ja, nu.”

„Lige nu?” tænkte jeg.

„Ja,” blev jeg tilskyndet.

„Laura,” sagde jeg, „kan jeg hjælpe dig med din fod? Min mands onkel er læge. Han er ikke på arbejde i dag, og han bor på den anden side af gaden hvor vi bor. Vil du tage med mig hen til ham, så vi kan spørge om han kan hjælpe dig?”

Laura så et øjeblik på mig, og hendes øjne strålede af tillid.

„Ja,” sagde hun. „Jeg er klar om et øjeblik. Vil du hjælpe mig?”

Jeg hjalp hende op, og gik med hende ind på hendes værelse. Jeg nød synet af den enkle skønhed jeg mødte her. Hvor mange timer, og hvor mange år havde Laura siddet på den seng, alene med sine tanker og følelser? Mens jeg stod i døråbningen, og så hende samle sine ting sammen, følte jeg Helligåndens kraft stærkere end nogen sinde før. Det var som om Mesteren selv stod ved siden af mig.

Jeg fik tårer i øjnene. Herren var virkelig opmærksom på denne handling på Lauras vegne! Lige med ét syntes Frelserens liv og lærdomme så enkle. „Vogt mine får,” sagde han. „I skal elske hverandre.” (Joh. 13:34). Jeg bad Lauras mor om tilladelse til at tage Laura med, og hun blev glad for den interesse jeg viste for Laura. Hun

regnede med at den svulst Laura havde var en følge af den polio hun havde da hun var 13 år gammel, og at der ikke var noget at gøre ved den.

Vi gik ind til lægen. Ganske rigtigt, Lauras svulst på foden var en følge af hendes polio, men der var noget at gøre ved den. Han satte mig i kontakt med en fodlæge, et medlem af kirken,

---

Jeg følte Helligånden kraftigere end nogen sinde før. Det var som om Mesteren selv stod ved siden af mig.

---

som lovede at se på Laura om et par dage.

Da specialisten havde undersøgt Lauras fod kom han ud i venteværelset. „Er du Lauras søster?”

„Nå ja, kun kalder mig søster Hinze. Jeg er hendes søster i evangeliet,” sagde jeg.

Han smilede forstående. „Hun bad mig gå ud og tale med sin søster som ventede på hende her.

Hun er nødt til at blive opereret omgående,” fortsatte han. „Når det er gjort vil Laura kunne gå næsten fuldkommen for første gang i 25 år.

Op for resten søster Hinze – hvis der er et økonomisk problem, så vil jeg med glæde operere gratis.” Han smilede igen, og jeg vidste at Ånden også havde påvirket ham.

Laura blev opereret. Alting gik godt. Den søster, jeg gik på kreds med, og

jeg besøgte hende den næste dag på hospitalet. Laura strålede. Hun var oppe og gik rundt, og hun var begejstret for sin nye bevægelsesfrihed.

Hendes fod kom sig hurtigt. Det varede ikke længe før alle forbindingerne var fjernet, og hun kunne gå hvor som helst hun ønskede. På dette tidspunkt besøgte vi næsten Laura hver uge, for at se hvordan hun kom sig. En morgen jeg talte med hende tilskyndede Ånden mig: „Nu hvor hendes fod er bedre, og hun kan gå rigtigt, må du finde ét eller andet meningsfyldt hun kan bruge sin tid til.“

Jeg blev ikke særlig overrasket over denne tilskyndelse, men jeg var lidt overvældet, og indså som aldrig før hvordan Herren ønsker at vi skal styrke hinanden og passe på hinanden.

Jeg talte med moderen om Laura. Hun var taknemlig for min omsorg og bad om min hjælp. Efter at have bedt talte jeg med den søster, jeg arbejdede sammen med, og med min mand, om de tilskyndelser jeg havde modtaget. Derefter foretog vi vort hjemmearbejde med hensyn til denne opgave.

Der fandtes en særlig skole for handicappede i en nærliggende kommune, og min mand der er psykolog foreslog at vi bad én af hans venner om hjælp. Denne ven traf vi aftale med om at Laura og jeg skulle komme hen på skolen.

Da jeg hentede Laura om eftermiddagen havde hendes mor købt nyt tøj til

hende i denne anledning. Tøjet var enkelt og beskedent, men Laura så sød ud. Hun var også nervøs. Det var en ganske særlig dag for hende, et helt nyt eventyr. Hun var ikke sikker på hvordan hun ville klare sig i skolen. Men hun ønskede af hele sit hjerte at det måtte lykkes.

Skolelederen behandlede Laura kongeligt. Hun var lykkelig da han viste hende rundt på skolen, og fortalte om programmet som var opdelt i to dele: en del af dagen blev brugt i klasser, og den anden del havde de mulighed for at arbejde. Laura kunne oven i købet tjene penge! Noget som langt overgik hendes drømme blot for nogle få måneder siden.

Da vi sad ved skrivebordet for at udfylde papirerne spurgte lederen: „Fru Hinze, vi er så glade for at Laura kan gå her på vores skole. Må jeg skrive Deres navn og adresse på formularen, så jeg kan holde dem informeret om hendes fremgang? Men jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal kalde dem på formularen – ven? formynder? rådgiver? ja, jeg har faktisk tænkt at kalde dem rådgiver. Lauras rådgiver. Er det i orden?“

Jeg fik taknemlighedstårer i øjnene. „Rådgiver, det er i orden.“ □

Sarah E. Hinze er mor til seks børn og underviser i samfundslektierne i hjælpeforeningen i Layton ward i Utah.

Løsningen var kærlighed

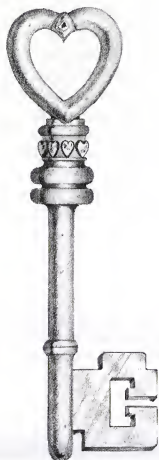
Jane Raley Robinson

Min mand, Howard, havde en fin sidste dages hellig baggrund. Begge hans forældre kom fra hengivne pionerfamilier. Begge hans bedstefædre blev kaldet til at hjælpe med i den ekspedition, der banede en vej til landet omkring floden San Juan i det sydøstlige Utah i 1879-80. Howards far flyttede sammen med sin

familie fra Paragonah i det sydvestlige Utah til Colorados vestlige sletter i 1927. Det nye sted var godt til fåreavl, men der var ingen by indenfor en radius af 80 km, og der var overhovedet ingen sidste dages hellige ward. Howard og hans bror lærte i en tidlig alder at arbejde. Deres livsmønster var et aldrig afsluttende arbejde, og bestræbelser på at lære at leve i barske, kølige og isolerede omgivelser, langt borte fra familie og kirke, og her lykkedes det dem at blive selvforsynende – men ikke at opnå et vidnesbyrd om evangeliet. De blev to stærkt uafhængige unge mænd, der troede de ikke behøvede religion.

Howard og jeg mødtes i 1938 da jeg var 16 år. Han var „én af de her mormoner“. Men ikke desto mindre blev vi gift fire år senere. Seks år og tre små børn senere fik jeg besøg af missionærerne, og så blev jeg „én af de her mormoner“. Men der var dog en forskel. Jeg havde søgt efter det sande evangelium i adskillige år, og da jeg fandt det accepterede jeg det af hele mit hjerte. Jeg var besluttet på at opdrage mine børn indenfor evangeliet, og jeg forsøgte energisk at omvende min egen familie – såvel som min mand – mens jeg opdragede vore børn i evangeliet.

Men min familie vendte sig fra mig –

det var én af de hårdeste prøvelser jeg nogen sinde har været ude for. Så blev min mand ligegyldig overfor mig – ja han blev krænket – dengang der blev oprettet en lille gren i vort område. Jeg var lykkelig for at kunne arbejde i primary og søndagsskolen, og jeg tog børnene – der var nu fem – med mig. Men Howard var vred over den tid jeg brugte i kirken, og han lod mig det vide. Jeg følte mig forrådt og bange. Hvad kunne jeg gøre for at skabe harmoni i vort hjem?

En dag jeg gik ude i græsmarken følte jeg mig meget forvirret og ensom. Jeg knælede grædende ned ved en høstak, og bad en brændende bøn til vor himmelske Fader, idet jeg fortalte om mine problemer. Efter et langt stykke tid kom svaret med stor kraft: *Elsk ham!*

Det var ikke det svar jeg havde forventet. Jeg tænkte: „Jeg har elsket ham, jeg har gjort alt hvad jeg kunne.“ Men idet jeg gik tilbage til huset, og forsøgte at få dette råd ud af mit hoved, opdagede jeg at det kunne jeg ikke.

Den aften bad jeg igen: „Men hvordan himmelske Fader – hvordan kan jeg vise ham min kærlighed?“ Til sidst kom svaret: „Lad være med at kritisere ham. Respekter ham. Ros ham. Tal med ham. *Bær dit vidnesbyrd for ham!*“

Pludselig indså jeg hvor forkert jeg havde båret mig ad. Jeg havde været kritisk og sur. Jeg havde ikke rost Howard tilstrækkeligt, og jeg havde aldrig fortalt ham hvad jeg virkelig følte, undtagen når jeg var vred. Jeg havde aldrig fortalt ham hvor meget Frelseren betød for mig eller hvad jeg følte for evangeliet.

Nu vidste jeg at jeg måtte forandre mig. Jeg havde ikke noget valg. Ånden tilskyndede mig hver eneste dag. Et par dage senere var jeg for første gang i stand til at bære mit vidnesbyrd for ham. Han lyttede, og jeg følte mig opmuntret. Jeg bad børnene hjælpe, og vi fastede og bad sammen. Jeg bad wardets præstedømmeledere om hjælp, og de støttede mig.

Med guddommelig hjælp så jeg hvordan der ganske langsomt begyndte at ske en forandring. Howard kom et par gange til nogle programmer som børnene og jeg deltog i, og han gik engang imellem med i kirke. Da fire af vore børn var blevet gift i templet uden os, bekendtgjorde vort femte barn sin forlovelse og sagde at vi havde et år til at gøre os rede til at tage med ham til templet.

Howard spekulerede på hvordan det skulle gå til, men vi satte os et mål. Og efter 35 års ægteskab kom vi til templet! Alle vores 5 børn og deres ægtefæller fulgte med os til Provotemplet hvor vi blev beseglet som en familie. Hvilken vidunderlig, åndelig, dejlig dag!

Siden har Howard virket som spejderleder, ældsternes kvorumspræsident, rådgiver i biskoprådet, hjemmelærer, og lige nu virker han som gruppeleder i højpræsternes kvorum. Han er elsket og respekteret af alle som kender ham. Hvor er jeg dog taknemlig for det svar jeg fik for så længe siden på en brændende bøn: *Elsk ham!*

Fra kritiker til omvendt

Joseph W. Darling

Den første kontakt jeg havde med SDH-kirken var gennem en ung pige som jeg mødte til et bal en lørdag aften i Belfast i Nordirland. Vi aftalte at mødes den næste aften – en søndag – og jeg deltog i mit første møde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. På grund af min religiøse opdragelse og mine aktiviteter i to protestantiske trosretninger, var jeg dog ikke særlig modtagelig for det de sidste dages hellige sagde.

I virkeligheden kom jeg ofte med tilråb til ældsterne når de holdt gademøder i byen – omend på en venlig måde – og jeg diskuterede med dem om hvordan Joseph Smith kunne være en ægte profet. Måske var det på grund af min interesse for den unge pige jeg fortsatte med at komme til de sidste dages hellige kirkemøder og sel-

skabelige aktiviteter, men jeg gentog stædigt min påstand om at Joseph Smith ikke havde fået guddommelig myndighed.

Og så skete det! En aften til et nadvermøde var der en ung ældste, som netop var hjemkommet fra missionsmarken samme morgen, der blev bedt om at bære sit vidnesbyrd. Han så lidt usoigneret og træt ud efter rejsen. Han talte engelsk med tysk accent, og da han stod og bar sit vidnesbyrd tænkte jeg at han var den dårligste repræsentant kirken nogen sinde kunne udnævne.

Han fortalte enkelt og ydmygt Joseph Smiths historie, og alt imens trillede tårerne ned ad hans kinder, og uden at skamme mig troede jeg ham og jeg græd sammen med ham. Jeg blev kort efter døbt i Helenbugten ved Belfastslusen. □

Vær sød at tilgive mig hvis jeg tager fejl

Thea Woodard Farnsworth

Min far erkendte i mange år ikke Guds eksistens, men han elskede Guds skaberværk som ses i den forunderlige natur.

Vi nød hver eneste sommer at tage på familieudflugter, og det var ikke på fornemme feriesteder ved kysten eller i bjergene, men det var på virkelige nomadiske eventyr udenfor lands lov og ret, hvor naturen havde herredømmet. Somme tider travede vi op og ned af bakkerne med vort grej på ryggen. Andre somre fulgte vi nogle gamle spor med en pakhest. Og atter andre gange rejste vi i en overdækket vogn, som dem pionererne brugte, så langt som muligt bort fra civilisationen.

Men blandt alle de mange ting der skete husker jeg især, ud fra disse dejlige ture, en hændelse der faldt sted en sommer på Puget Sound i Washington.

Vort hjem og vores rejsemiddel den sommer var en snildt udhugget indianer krigskano på 9 meter, med et højt dyrehoved som forstavn. Vi levede virkelig som et primitivt folk, vi blev brune og garvede som læder, og vi var så lykkelige som nogen kan være.

Henimod slutningen af denne dejlige

tur havde vi trukket kanoen op på en sandbred, og lå rundt omkring i sandet og lod tiden gå mens vi slappede af. Pludselig blev vi inspireret til at fortsætte rejsen ét eller andet sted hen. Det blev enstemmigt vedtaget, skønt det var sent på eftermiddagen, og vi gik alle sammen op i kanoen, bredte vore tæpper ud på dækket til dem som ville sove, og skubbede kanoen over mod den anden side af bugten.

Kanoen var så bred at min far havde forsynet den med årer. Vi roede hver især med én åre, ligesom galejsslaverne i gamle dage. Vi roede tilfredse af sted, uden at bekymre os om noget bestemt mål. Men pludselig blev vi opmærksomme på noget, og satte os op. Kysten forsvandt hurtigt bag os. Vi var fanget i en kraftig strøm der hastigt bevægede sig ud fra kysten og førte os ud mod det åbne hav. Min far, der havde været kaptajn og arbejdede på et dampskib, vidste at der var problemer forude. En storm var ved at rejse sig – en kraftig storm!

Han fik min mor og to børn til at sætte sig i bunden af kanoen for at skabe så megen balance som muligt, og derpå

sagde han: „Og så kan I fire børn (det vil sige min bror, to søstre og jeg selv) ro, men spar på kræfterne for I vil få brug for dem før vi er reddet ud af denne situation.“

Og så begyndte det at storme. Bølgerne blev højere og højere, og afstanden til bakkerne, som vi roede imod, forsvandt ud i den blå tåge, efterhånden som natten faldt på. Min far, der var en

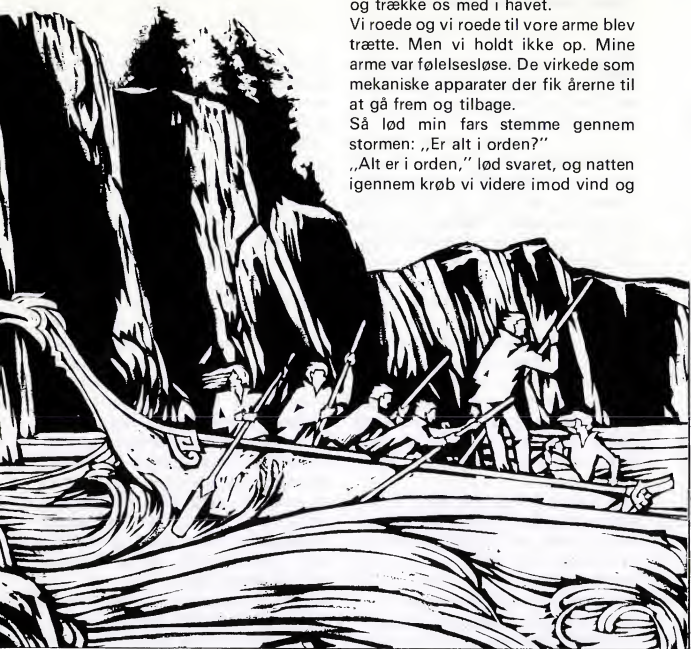
erfaren bådfører førte kanoen mellem de høje bølger der skummede omkring os. Bare én stor bølge, som væltede over kanoen, var nok til at gøre det af med os.

Men vi fortsatte stadig med at ro, og det blev nat. Der blev ikke sagt mange ord. Vinden susede i vort hår, og saltvandet sprøjtede os i ansigtet. Vi roede forsigtigt, ængstelige for at årerne ville forsvinde i en enkelt bølge, og trække os med i havet.

Vi roede og vi roede til vore arme blev trætte. Men vi holdt ikke op. Mine arme var følelsesløse. De virkede som mekaniske apparater der fik årerne til at gå frem og tilbage.

Så lød min fars stemme gennem stormen: „Er alt i orden?“

„Alt er i orden,“ lød svaret, og natten igennem krøb vi videre imod vind og

tidevand – næsten uden at komme ud af stedet.

Der gik timer før vi kunne høre bølgerne slå mod klipperne gennem den brølede vind og brodsøen. Forude kunne vi se omridset af de mørke klipper vi roede imod. Lyden af bølgerne der slog imod klipperne var vores rettesnor. Vi kunne ikke uden at kæntre vende kanoen her hvor bølgerne slog vildt ind imod kysten, og vi måtte ro så hurtigt vi kunne for at komme tilstrækkeligt fremad mellem bølgerne som tordnede forud. Men hvad bevægede vi os hen imod? Selv om vi nu havde vænnet os til mørket kunne vi kun lige skelne omridset af noget som vi ikke kunne se hvad var. Vi kom stadigt nærmere.

Jeg husker tydeligt min fars ord: „Vær sød at tilgive mig, hvis jeg tager fejl denne gang. Der er én chance ud af 10.000 for at vi vil se solen stå op igen, og den chance er jeg nødt til at tage nu. Er I parate?“

„Vi er parate,“ lød svaret.

Vi roede stik imod de ildevarslende klipper. Jeg så ikke frem længere men roede alt hvad jeg kunne. Lige med ét vendte kanoen sig. „Ind med årene!“ råbte min far.

Vi trak hurtigt vore årer ind. Vi hørte hvordan sandet blidt skurede mod bunden. Og så stod kanoen fast. Det summede i hovedet da vi hørte vinden fløjte gennem træerne højt over vore hoveder uden at den rørte os.

Vi kunne intet mærke ud over dønningen af kanoen, som blev hævet og sænket. Et øjeblik var der ingen der sagde noget. Og så sagde min far næsten som om han ikke vidste at han talte højt: „Der er virkelig en Gud til.“ Vi måtte blive i båden til daggry. Jeg

sov af ren og skær udmattelse, mens min far og mor holdt vagt. Tidevandet kunne trække sig tilbage og efterlade os i en farlig situation.

Næste gang jeg åbnede mine øjne så jeg en lille hyggelig bugt, en lille smule bredere end kanoen, og her stod kanoen på sandbund. Vi var næsten helt omgivet af klippevægge, kun en revne, nøjagtig stor nok til at kanoen kunne gå igennem var at se i dette indelukke. Havde min fars syn været mindre skarpt, eller hans hånd mindre dygtigt til at padle, ville ingen af os være blevet tilbage så vi kunne fortælle historien. Klipperne var ellers ubrudt kilometervis op og ned langs kysten.

Vi havde virkelig været ude for noget, som ingen anden end vor omsorgsfulde, himmelske Fader måtte have æren for – kun han kunne forcere denne storm i en kano der blev kastet rundt på havet som en nøddeskal, og som i mørket styrede direkte ind på det eneste sted der fandtes, som netop var stort nok til at kanoen kunne komme ind.

Denne oplevelse førte til at vi i vores familie begyndte en længere søgning efter den sande Jesu Kristi kirke. Eftersøgningen endte med at min mor, mine søstre og jeg selv blev medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Min far kom til at tro på at Joseph Smith var en profet, men han døde uden at blive døbt.

Jeg har mange gange genkaldt mig denne stormfulde nat på Puget Sound med ærbødighed og ærefrygt. Det var på dette skummende, urolige hav i mørket, hvor vi næsten var hjælpeløse, at min far indså at Gud styrer universet. □

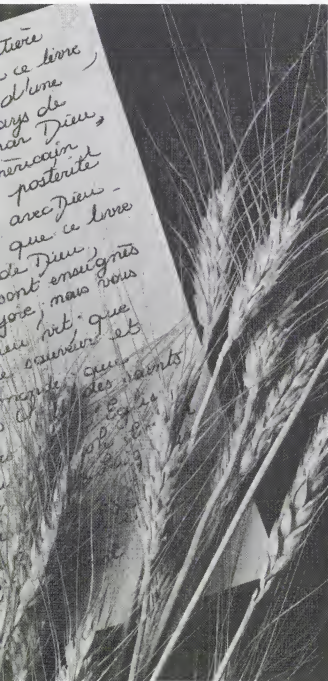

Notre famille toute
est heureuse de vous offrir
vous trouverez l'histoire
famille partant de
Jerusalem et guidée
jusqu'au continent
c'est l'histoire de leur
et de leur relation
Nous vous témoignons
contient la parole
les principes qui
nous ont comblés de
témoignons que
Jesus Christ est
le rédempteur de
l'Eglise et que
des... et...
de... et...
de... et...

UVENTET HØST

Gladys C. Farmer

Lige siden jeg forlod Frankrig i 1965, har jeg ikke personlig kendt nogen missionær som har været kaldet til at arbejde der, før str. Marian Ream rejste fra vores ward for at tage til Paris i vinteren 1978. Jeg skrev opmuntrende breve til hende, og hun

svarede ved at sende mig postkort hvor hun talte om sin fremgang i missioneringen.

Den følgende sommer blev jeg meget overrasket da jeg i ét af hendes breve fandt et billede af mig og en junior-kammerat, der var taget i Versailles i 1964. Hvor havde hun dette billede fra?

„Kære Gladys,“ begyndte brevet, „der skete noget mærkeligt for mig i sidste uge. Vi besøgte familien Desmurs for at tale med dem, og få nogle nogle eksemplarer af Mormons Bog som de havde til os. Da de opdagede at jeg havde været medlem af kirken altid, stillede søster Desmurs sig op på en stol i det forreste værelse, og fandt dette billede frem. Hun pegede på missionæren til højre, og spurgte mig om jeg kendte hende. Jeg kiggede på det et øjeblik, og sagde: „Jeg er ikke helt sikker, men jeg tror nok det er søster Farmer som bor i mit ward i Provo, i Utah.“ Hele familien blev meget glade ved tanken om at jeg kunne genkende denne missionær. Søster Desmurs fik tårer i øjnene. Hun sagde at det var på grund af denne søsters vidnesbyrd hun havde tilsluttet sig kirken. Hun havde lige siden spurgt utallige missionærer om de kunne kende den søster, der var på billedet og hjælpe hende til at finde hende.“

Søster Ream fortsatte med at beskrive familien for mig. Faderen, som nu var andenrådgiver i wardets biskopråd, havde tilsluttet sig kirken nogle måneder efter sin hustrus død. Hele familien på syv medlemmer var aktive, og meget hjælpsomme overfor missionærerne.

Jeg var overrasket og forvirret. Hvem

var denne aktive, franske familie? Og hvorfor sagde moderen at jeg havde været indblandet i hendes omvendelse? De hørte ikke med til nogen af de personer eller familier jeg kunne huske at have undervist eller havde set blive døbt i Frankrig. Med et svagt håb kiggede jeg i en lille dagbog hvor jeg havde skrevet nogle få sætninger ved afslutningen af hver dag. Blandt mine notater fra sommeren 1964 fandt jeg endelig at Desmurs var nævnt.

„8. juli. Besøgte atter Mme. Desmurs i Grand Chene og gav den første lektie. 9. juli. Fortalte M. Desmurs om de fire første principper – en udfordrende mand.“

Denne notat fik noget til at dæmre i min hukommelse. Jeg kunne ikke huske nogle ansigter, men jeg kunne svagt erindre huset: Min nye kammerat kunne ikke tale fransk, og det havde været en udfordring for mig at undervise alene. Jeg havde kun dækket 4 ud af 12 punkter i lektien, og manden kom med en udfordrende udtalelse til alt hvad jeg sagde. Jeg husker at jeg gik hjem og forsøgte at forklare en mismodig kammerat at det ikke var alle som inviterede os til at komme igen, der var parate til at modtage vort budskab.

„21 juli. Bankede på døre i 6 timer. Mødtes med familien Desmurs. Hun er sød og tror. Han er meget stædig. 26 juli. Missionærprogram i den amerikanske gren. Besøgte passive familier . . . og Desmurs.

29 juli. Desmurs fik den anden lektie. Vi er parate til at opgive dem.“

Det sker ofte at missionærerne møder en familie hvor den ene er modtagelig, og hvor den andens tilbageholdenhed gør at man ikke har andet valg end at

forlade dem til fordel for dem der er parate til at acceptere dåbsudfordringen. Og sådan var det med Desmurs. Men nu, så mange år senere, modtog jeg et kassettebånd med posten, og fik hele Desmurs omvendelsehistorie.

Cirka en måned efter mit sidste besøg hos familien i 1964 stod fru Desmurs en søndag morgen og pudsede familiens sko, mens hun talte med sin mand om evangeliet. Han var aldeles imod Mormons Bog, som han havde været det helt fra begyndelsen. Hun grublede: „Jeg ved ikke, men vi finder måske ud af en dag at denne bog er sand.“ I samme øjeblik hørte hun pludselig min stemme tale til hende. Jeg bar vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed. Først blev hun bange, men denne følelse blev hurtigt erstattet af stor fred og glæde. I de næste par uger tænkte hun ofte på sin oplevelse, og fornemmede hvordan Ånden vidnede til hende.

Der gik nogle år og familien flyttede fra deres hus til en lejlighed i en anden del af Versailles. I 1970 – 6 år efter min kontakt med dem – bankede to ældster på deres dør. Det første fru Desmurs fortalte dem var, at de havde haft besøg af to søstermissionærer nogle år før, og hvilken åndelig oplevelse hun havde haft siden. Ældsterne forklarede at det var Helligånden der havde vidnet til hende. Hun sagde at hun vidste at det var sandheden, og at hun ønskede at tilslutte sig kirken, men at hendes dåb måtte vente til hendes mand havde ændret sindelag. En dag da deres datter var syg og havde blindtarmsbetændelse, var hr. Desmurs taget direkte til hospitalet fra sit arbejde. Han var overrasket over at hans hustru ikke var der sammen med

pigen, og da han kom hjem så han at hun talte med to ældster. I sin vrede sagde han til hende at hun hellere skulle interessere sig for sin datter end bekymre sig om religion. Han sønderrev én af ældsternes Bibler og smed dem ud af huset. Så tog han sin hustru med til hospitalet for at besøge deres datter.

Den næste dag irettesatte fru Desmurs sin mand, idet hun sagde: „Disse missionærer har ikke særlig mange penge ved du. De er her for egen regning. Du burde i det mindste betale for den Bibel.“ Så hr. Desmurs tog hjem til missionærene, betalte dem for bogen, og sagde at han aldrig ønskede at se dem igen.

Men i løbet af de næste par måneder blev hans hjerte blødgjort, og han tillod sin hustru at fortsætte sine studier. Hun og de tre ældste børn blev døbt i 1971. Han begyndte at komme i kirken, aflagde nogle dårlige vaner, og endelig i 1972 fulgte han sin families eksempel og blev døbt. Senere kontaktede han den missionær hvis Bibel han havde revet i stykker; denne ældste var rejst hjem fra sin mission efter kun at have døbt et par stykker, og med en ødelagt Bibel blandt sine souvenirs, så han modtog denne uventede nyhed med glædestårer i øjnene.

Bror Desmurs sluttede denne del af sit bånd med at sige at han ville ønske at

der var en måde hvorpå man kunne fortælle alle missionærer, hvor vigtigt deres arbejde var, og at de ikke skulle være mismodige. Han sagde, at de havde fundet et medlem som havde et billede af mig hængende i deres dagligstue, og havde derpå spurgt enhver ny missionær som kom til Versailles om de kendte mig.

Bror Desmurs forsikrede mig at jeg altid ville være særlig afholdt af deres familie, fordi jeg havde hjulpet med at så evangeliets sæd, selv om hans egen „jord“ ikke havde været frugtbar på det tidspunkt, og at væksten og høsten var kommet langt senere. Familiens medlemmer talte nu efter tur, og takkede mig, idet de bad om Herrens velsignelser for mig.

Da jeg var færdig med at høre båndet var jeg dybt rørt over de ord jeg havde hørt. Jeg åbnede den franske Mormons Bog de havde sendt mig sammen med båndet. Inden i var der et billede af familien Desmurs sammen med deres skriftlige vidnesbyrd – et vidnesbyrd de på denne måde havde delt med mange af deres landsmænd. Jeg smilede gennem mine tårer. Mit missionærarbejde var nu afrundet. Det var altsammen begyndt med mit eget vidnesbyrd om Mormons Bog – og ingen kan vide hvor det slutter. Faktisk er det i grunden meget lidt vi ved om den virkning vore gerninger kan have på andres tilværelse? □

Fastelovens grundlæggende krav

I vor tid har kirkens ledere anbefalet, at medlemmerne faster en dag om måneden fortrinsvis i forbindelse med det månedlige faste- og vidnesbyrdmøde. Det at afstå fra at spise to på hinanden følgende måltider eller undlade at indtage føde og drikke i en periode af 24 timer er i overensstemmelse med kirkens lærdomme.

For yderligere at tydeliggøre dette citerer vi fra præsident Joseph F. Smith: „Herren har indstiftet fasten på et fornuftigt og forstandigt grundlag og intet af hans arbejde er frugtesløst eller uklogt. Hans lov er fuldkommen i denne såvel som i andre ting. Derfor skal de, der kan, efterkomme den; det er en pligt, de ikke kan flygte fra; men lad os huske, at efterlevelse af fastedagen ved at afstå fra mad og drikke i 24 timer ikke er en absolut regel, det er ikke en pansret lov til os, men den er givet til folket som en samvittigheds-sag til at udøve i visdom og diskretion. Mange er underlagt svaghed, andre har et svageligt helbred og atter andre ammer; af sådanne kræves der ingen faste. Ej heller bør forældre tvinge deres børn til at faste.

Jeg har været vidne til, at børn græd efter noget at spise på fastedagen. I sådanne tilfælde ville det ikke gøre dem noget godt at gå uden mad. I stedet frygter de for denne dag, og frem for at hilse den med glæde, kan de ikke lide den, idet tvangen snarere avler en oprørsånd i dem end kærlighed til Herren og deres medmenne-

sker. Hellere lære dem princippet og lade dem efterleve det, når de er gamle nok til at træffe et fornuftigt valg, end at tvinge dem.” (Gospel Doctrine, s. 244).

De, som efterlever denne lov, kan opnå 3 store velsignelser:

1. et ydmygt og taknemmeligt hjerte.
2. en måde hvorpå man kan dele sine materielle velsignelser med sine medmennesker.
3. yderligere velsignelser i henhold til særlige behov.

Korrekt iagttagelse af fastedagen omfatter 4 faktorer:

1. Afholdelse

Det at afstå fra mad og drikke er en ydmygende oplevelse. På denne måde lærer vi at forstå følelserne og lidelserne hos dem som må sulte. Vi lærer at kontrollere og styre legemets krav, og vi giver ånden mulighed for at styre kødet.

2. Bøn

Når vi føjer faste til vor bøn, oplever vi ofte, at vor indstilling bliver mere modtagelig, at samtale med vor himmelske Fader bliver mere oprigtig og fuldstændig, og at vore bønner således bliver mere effektive.

3. Vidnesbyrd

Vi deltager i fastemødet og bærer med styrke og kraft vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium.

4. Ydelse

Vi yder det til biskoppen, som vi har sparet ved at undlade at spise og drikke to på hinanden følgende måltider, således at der kan oprettes en fond for de fattige. De, som har økonomisk mulighed herfor, opmuntres til at give mere end de således har sparet. Medlemmer bør forstå dette

princip, således at deres ydelser og deres velsignelser kan være talrige.

„ . . . Jeg ønsker, at I skal komme til Kristus, som er den hellige i Israel, og få del i hans salighed og i hans forløsningskraft. Ja, kom til ham og giv ham jeres hele sjæl som et offer til ham og vedbliv i faste og bøn og hold ud til enden; og så sandt, som Herren lever, skal I blive frelst.“
(Omni 26). □

Retningslinier for velfærdstjenesten samt fastelovens grundlæggende krav i Europa for 1982-83.

Introduktion

Tænk et øjeblik. Hvad er det største ansvar du har overfor dig selv og din familie – at sørge for åndeligt velbefindende eller for fysisk velbefindende?

Tænk over hvad præsident Joseph F. Smith sagde i begyndelsen af dette århundrede: „I må aldrig glemme, at det timelige og det åndelige er blandet. De kan ikke adskilles. Det ene kan ikke fortsætte uden det andet, så længe vi er her i dødeligheden . . .“ (Den danske Stjerne, november 1981, s. 1).

I virkeligheden er vor familie, vort medlemskab af kirken og sådanne timelige ting som arbejde og økonomi en del af vor omfattende forvaltning i denne jordiske prøvetilstand.

Andenrådgiveren i Det øverste Præsi-

dentskab, præsident Marion G. Romney skrev for nyligt: „De vigtigste principper for timelig frelse omfatter to grundlæggende punkter: at sørge for sig selv – *personlig selvforsyning* – og at sørge for sin familie – *familieforsyning*. Det første princip, personlig selvforsyning, stammer fra en grundlæggende lærdom i kirken – nemlig handlefrihed. Selv om denne handlefrihed gælder alle aspekter af livet med hensyn til timelige forhold, siger Herren specielt dette: „Thi det er nødvendigt, at jeg Herren gør enhver ansvarlig, som er forvalter over de jordiske goder, jeg har skabt og beredt for mine skabninger.

Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres *hand-*

lefrihed. (L&P 104:13,17; fremhævelse tilføjet).

Så vi må forstå, at alting er som det bør være, så mennesket, hvis det ønsker det, kan udarbejde sin egen frelse – både timeligt og åndeligt – og opnå de belønninger, der er lovet i denne dets anden tilværelse. Den selvforsyning vi taler om i kirken, vokser således ud af evige sandheder . . . Som følge deraf bliver selvforsyning, således som den belæres om af profeterne, en fundamental sandhed i evangelieplanen.” (Den danske Stjerne, november 1981, s. 2).

Områderådet for Europa, under ledelse af ældste Robert D. Hales og ældste James M. Paramore har udarbejdet de følgende retningslinier til hjælp til enkeltpersoner, familier og enheder i kirken ved etableringen af principperne om personlig selvforsyning og familieselvforsyning. Da disse principper er så fundamentale i evangeliet og da familien er den fundamentale enhed i kirken bør ethvert voksent medlem gøre sig bekendt med disse retningslinier. De bør indarbejdes i enkeltpersoners og familiers liv, og vore børn skulle vokse op med disse principper og værdier som en grundlæggende del af deres åndelige arv.

Lad os endnu engang vende tilbage til det præsident Romney sagde: „Hvis vi vil leve lykkeligt og retskaffent, vil vi være berettiget til det større løfte: „Og enhver, der findes at være en retskaffent og klog husholder, skal indgå til sin Herres glæde og arve det evige liv.” (L&P 51:19). (Den danske Stjerne, november 1981, s. 8).

Formålet med kirkens velfærdstjeneste på Herrens egen måde er:

1. at hjælpe enkeltpersoner og familier med at tage vare på sig selv – at være uafhængig og forberedt.

2. at fremskaffe de ressourcer som er nødvendige for at hjælpe dem som lider nød.

3. at yde hjælp fra kirken til dem, som er berettigede til det.

Målene for kirkens velfærdstjeneste i hele Europa er som følger:

1. Fremhævnning af de lokale præstedømmeråd og kvorummer.

Fastsættelse af specifikke mål indenfor velfærdstjenesten, samt hvordan disse mål opnås, bør ske på stavs- og distriktsplan samt på en måde hvor man gør brug af og styrker præstedømmets kvorummer og velfærdskomiteerne.

2. Fremhævnning af gentaget undervisning i de grundlæggende principper.

De grundlæggende principper og mål bør undervises gentagne gange på en sådan måde, at de bliver en bevidst og naturlig del af de helliges hverdagsliv.

3. Fremhævnning af fasteofferydelser.

Et stærkt og veladministreret fasteofferydelse-system er ryggraden i den hjælp som gives til enker og de trængende.

4. Fremhævnning af tiende.

Det mest effektive de hellige kan gøre for at øge deres timelige levestandard og forberede sig på nødens stund er at betale en fuldstændig og ærlig tiende.

5. Fremhævnning af resultater i hjemmet.

Som med velfærdstjenesten, hvis det

ikke sker i hjemmet, så sker det i virkeligheden slet ikke. Forberedelserne må finde sted i hjemmet.

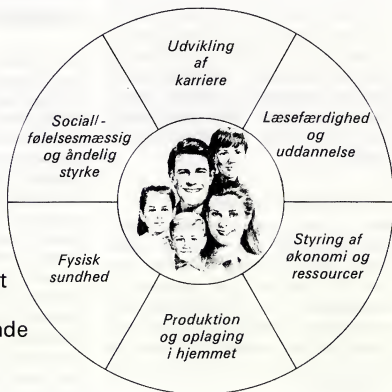
6. Fremhævnin g af forberedelse og selvforsyning.

De hellige bør forberede sig selv til den mulige dag hvor der vil være en almindelig økonomisk eller social krise, såvel som til den dag, hvor der muligvis vil være en krise i familien

eller en naturkatastrofe i større omfang. Der bør hele tiden undervises i og praktiseres hjemmeproduktion og forråd.

Det er ethvert medlems, enhver families, ethvert kvorums, enhver hjælpeforenings og præstedømmeråds ansvar at nå disse grundlæggende mål. Det eneste virkelige mål for succes er, hvorvidt de enkelte medlemmer og familierne er forberedte.

Der findes seks forberedelsesområder som ligger til grund for princippet uafhængighed. De samt de tilhørende standarder er:

1. Socialfølelsesmæssig og åndelig styrke.

Det enkelte menneske opbygger åndelig styrke til at møde livets udfordringer med tillid og stabilitet, ved at lære at elske Gud og samtale med ham

i personlig bøn, ved at elske og tjene sin næste og ved at elske og respektere sig selv gennem et retfærdigt liv og selvbeherskelse.

Socialfølelsesmæssig og åndelig styrke øges ved at efterleve evangeliets principper.

2. Læsefærdighed og uddannelse.

At det enkelte menneske i det omfang, vedkommende har kapacitet til, er i stand til at læse, skrive og regne. Man studerer regelmæssigt i skrifterne og andre gode bøger. Forældre underviser børn i disse færdigheder og vaner og både forældre og børn benytter sig af uddannelsesmuligheder.

3. Fysisk sundhed.

Den enkelte adlyder visdomsordet og følger sunde principper indenfor ernæring, fysisk sundhed, vægtkontrol, vaccination, renlighed, mor og barns sundhed, beskyttelse imod ulykke, tandpleje og lægehjælp. Medlemmerne bør bo i et sundt og rent miljø. Desuden erhverver hvert enkelt medlem sig færdigheder indenfor førstehjælp, sikkerhed, hjemmesygepleje, valg af fødevarer og tilberedelse af maden.

4. Udvikling af karriere.

Hvert eneste ungt menneske vil modtage vejledning som hjælp til at udvælge sig en karriere, hvor han eller hun kan benytte sine talenter og færdigheder i en meningsfuld beskæftigelse. Hvert enkelt medlem udvælger sig et passende erhverv og bliver gennem passende træning dygtig til sit fag.

5. Styling af økonomi og ressourcer.

Hvert eneste menneske sætter sig økonomiske mål, betaler tiende og offerydelser, undgår gæld, betaler sine forpligtelser, benytter familiens ressourcer klogt og sparer i overflodstider op til tider med knaphed.

6. Produktion og oplaging i hjemmet.

Hver eneste person eller familie producerer så meget som det er muligt ved at dyrke sin have, sy og selv lave ting til husholdningen. Hver eneste person eller familie lærer, så vidt det er muligt, teknikken bag ved at konservere, fryse og tørre fødevarer, samt hvor det er muligt og lovligt at opbevare et års forråd af mad, tøj og – hvis det er muligt – brændsel.

Produktion og oplaging i hjemmet

Det øverste Præsidentskab i kirken har i mange år vedvarende rådet de hellige overalt til, (1) at producere så meget som muligt ved at dyrke deres have og lave ting til husholdningen, (2) lære hvordan man hjemmekonserverer, – fryser og tørrer – fødevarer, samt (3) hvor det er lovligt opbevarer et års forråd af mad, tøj og – hvis det er muligt – brændsel.

Præstedømmeledere og hjælpeforeningens ledere på alle niveauer bør atter gøre sig og deres medlemmer bekendt med den allerede udgivne håndbog: *Noget Væsentligt om Hjemmeproduktion og Forråd*. Der bør hele tiden lægges vægt på, at medlemmerne på effektiv måde gør brug af produktion og oplaging i hjemmet, på en måde som både er praktisk og økonomisk, og som følger disse udsendte retningslinier i det omfang, de er anvendelige for de lokale forhold. Den måde, hvorpå produktion og oplaging i hjemmet sker, vil nødvendigvis være forskellig i

henhold til de forskellige geografiske, fysiske, sociale og økonomiske forhold. Det er præstedømmets og hjælpeforeningens ledere i region, stav og ward, der har ansvar for at bedømme de lokale forhold og behov samt i henhold hertil at udvikle effektive retningslinier.

Stav og ward bør sørge for at de lokale præstedømmekvorummer organiserer sig selv og deres aktiviteter, så de kan være med til at gøre produktion og oplagring i hjemmet så effektiv og praktisk anvendelig for medlemsfamilierne som muligt. Hvor det er muligt kan man leje eller anskaffe sig passende beliggende jordlodder (100% lokal budgettering) og dele denne jord op til brug for de enkelte medlemsfamilier.

Selv om præstedømmets kvarummer og råd, hjælpeforeningen og alle kirkens hjælpeorganisationer og klasser er ansvarlige for at undervise i personlig- og familiemæssig beredskab samt hjælpe til i opnåelsen heraf, så forbliver disse anstrengelser kun et supplement til de anstrengelser og aktiviteter, der bliver gjort af de enkelte og familien, hvis eget ansvar det er at være forberedt.

Love som på nuværende tidspunkt ikke håndhæves, men som i tilfælde af en national krise forbyder opbevaring af forråd samt tillader en mulig konfiskation af fødevarer og brændsel, bør ikke på nuværende tidspunkt afholde medlemmerne fra at følge profetens vejledning med hensyn til hjemmeforråd. Vi ved ikke, hvad fremtiden indeholder i denne forbindelse, men man føler at Herrens løfte kan og bør undervises med den tillid at: „Men er I

beredt, behøver I ikke at frygte.” (L&P 38:39).

Planer for at yde hjælp eller sørge for evakuering i tilfælde af en politisk, en natur- eller anden form for katastrofe bør organiseres og koordineres på stavsplan. I tilfælde af en større katastrofe vil andre stave og distrikter i området kunne ventes at skulle hjælpe til, hvis dette er praktisk muligt.

Faste og fasteofferydelser

Til grund for kirkens velfærdstjeneste ligger medlemmernes indbetalinger af en gavmild månedlig fasteofferydelse samt den korrekte administration af denne fasteofferydelse til gavn for de fattige og trængende.

Kirken anbefaler, at medlemmerne faster en dag om måneden, helst i forbindelse med det månedlige fastemøde. Fasten betyder, at man undlader at spise to på hinanden følgende måltider eller afstår fra føde og drikke i 24 timer. Alle medlemmer opmuntres til at faste med undtagelse af dem, som fysisk er ude af stand til det. Børn bør undervises i fasteprincippet, efterhånden som de er i stand til at forstå det. Medlemmerne bør som et minimum yde et fasteoffer til kirken på et beløb, der svarer til den mad, som de ville have spist, havde de ikke fastet. Enhver sidste dages hellig, som har tilstrækkeligt at spise, kan tillade sig at betale fasteofferydelse.

Medlemmer, som har mulighed herfor, bør give en gavmild fasteofferydelse. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Jeg tror, at når vi har

overflod, som mange af os har, så bør vi være meget, meget gavmilde . . . Jeg tror, at vi bør . . . give meget, meget mere end blot det beløb, som spares ved, at vi faster for to måltider, ja ti gange mere hvor vi er i stand til at gøre det." (Conference Report, april 1974, s. 184).

Den tilladte brug af fasteofferydelser er til sådanne grundlæggende behov som:

- (a) Fødevarer
- (b) Tøj
- (c) Husly
- (d) Lægehjælp

Det er ikke tilladt at benytte fasteofferydelser direkte eller indirekte til at finansiere sådanne ting som uddannelse, udestående gældsposter, bøder, kaution, ikke nødvendig læge- og tandlægehjælp, tempelture osv.

Fasteofferydelser må heller ikke bruges direkte eller indirekte til at opkøbe land eller opkøbe, leje, ombygge, udstyre eller vedligeholde kirkebygninger eller andre bygninger i forbindelse med kirken, herunder ethvert jordområde eller bygninger, som er knyttet til kirkens velfærdsaktiviteter. Der gives almindeligvis ikke lån til medlemmer. Kun kirkens præsiderende biskopråd kan godkende lån under ganske særlige omstændigheder.

Kirken modsætter sig enhver form for arbejdsløshedsunderstøttelse. Det bør forstås, at hvor det er muligt, bør alle, som modtager hjælp blive tildelt arbejde af biskoppen eller grenspræsidenten for at kompensere for den modtagne hjælp. Selv handicappede medlemmer kan arbejde indenfor deres evner. Og når man igen er i stand til det økonomisk, bør man tilbagebetale

hjælpen ved bidrag til fasteofferfonden.

Biskoppen eller grenspræsidenten kan give det trængende medlem kontantbeløb til betaling af husleje, vand og varme eller lægeregninger, hvis han mener, at medlemmet vil benytte pengene til det formål. Hvis ikke, bør han betale kreditor direkte.

Selv om disse få retningslinier passende kan gives, så må biskopper og grenspræsidenter forstå, at de er kaldede som dommere i Israel til at bedømme behovet og den passende brug af fasteofferydelser. Detaljerede retningslinier er således ikke mulige. Det er op til biskoppen eller grenspræsidenten at søge den nødvendige inspiration til at dømme klogt. Han bør ikke tøve med at konsultere sin stavspræsident efter behov.

Den rette måde at søge hjælp på

Vore ledere i kirken har altid undervist i værdien af arbejde, arbejdsløshedsunderstøttelsens forbandelser og har belært kirkens medlemmer om den rette måde at søge hjælp på, hvis og når en sådan hjælp bliver nødvendig. Denne måde er:

Det enkelte medlem. Er medlemmet i stand til at opnå beskæftigelse til at sørge for sine egne behov? Har medlemmet nogle ressourcer i form af opsparing, andre økonomiske aktiver eller ikke nødvendige materielle goder, som kan afhændes? Medlemmerne bør omhyggeligt være på vagt overfor økonomiske vanskeligheder, der forårsages af uklog eller ukontrol-

lerede indkøb af materielle ting. Medlemmerne tilrådes yderligere at undgå gæld. I en tid med økonomiske problemer vil det måske være nødvendigt for medlemmet at reducere sine udgifter og levestandard. Under vanskelige perioder vil medlemmet også ønske at benytte sit årsforråd af fødevarer, tøj og brændsel.

Den nære familie. Hvis det enkelte medlem har udtømt alle muligheder for selv at klare sig, bør medlemmet søge hjælp hos den nære familie: forældre, brødre og søstre eller børn, som tjener penge.

Den udvidede familie. Medlemmet bør derefter henvende sig til andre slægtninge, som måske er i stand til at sørge for mad, tøj, husly eller økonomisk hjælp. Af og til tøver trængende medlemmer med at søge hjælp fra slægtninge, der tilhører, eller slægtninge, som ikke tilhører kirken. Imidlertid bør muligheden for at hjælpe i de fleste tilfælde ikke nægtes dem.

Kirken. Når et medlem har gjort alt hvad vedkommende kan for at skaffe hjælp fra de ovennævnte kilder, kan

medlemmet henvende sig til kirken for at få hjælp. I et interview bør biskoppen eller grenspræsidenten bedømme holdningen, motiverne og ressourcerne hos medlemmet. Der bør spørges om hvilke anstrengelser medlemmet har gjort for at skaffe sig hjælp fra den nære og den udvidede familie, samt gennem en mulig afhænging af medlemmets egne materielle ressourcer. Hvis det afgøres at andre hjælpeskilder er udtømte eller ikke er til rådighed, samt at medlemmet fortjener hjælpen, kan medlemmet derpå modtage hjælp fra kirken.

NB: Staten. Selv om det ville være upraktisk og urealistisk for medlemmerne helt at undgå statens sociale eller økonomiske ydelser som er betalt gennem skatterne, så undervises medlemmerne i at undgå en økonomisk afhængighed af sådanne programmer i det omfang det er muligt. De hellige opmuntres til at blive økonomisk og fysisk uafhængige, så de er forberedt på den dag, hvor fordelene ved de sociale og økonomiske programmer, som betales over skatten, måske ophører. □

